

Celobert

Revista singular, local i de país

Carnaval

Lloret de Mar

Rua de Carnaval
18/02 a les 16h
19/02 a les 12h
ccclloret.cat

Ajuntament de
Lloret de Mar

CCC
LLORET
2023

Capital de la
Cultura
Catalana

*Ocean Cats***AIGÜES ATLÀNTIQUES**

L'aigua circula per tot el planeta, precipitant-se en forma de pluja per formar rius, mars i oceans. Durant la nostra aventura per l'Atlàntic vam ser testimonis privilegiats d'aquest cicle etern, màgic i vital. ■

De l'editor Política, ètica i estètica	4	Vila de Tossa Fets, gent i	24
Valor afegit L'ou cultural i la gallina política	5	Patrimoni El Pelegrí	
Vila de Blanes Fets, gent i	6	Homenots Agustí Villaronga	27
Patrimoni Cases singulars - Casa Faust		Medi ambient i ecologisme L'hidrogen verd	28
Ciutadania Puc excusar-me...	13	Natura Els gavots	30
Vila de Lloret Fets, gent i	14	Països catalans Els orígens de Catalunya...	32
Patrimoni Art a cel obert - Font de Canaletes		Societat La sardana	34
Torre de guaita De qui depèn el català?	23	Lletres Sèries	36

Una llengua no mor perquè els que no la saben no l'aprenen, una llengua mor perquè els que la saben no la parlen

El paper amb el qual confeccionem el **Celobert** prové d'explotacions forestals sostenibles i per a la seva producció s'han seguit els més estrictes controls mediambientals.

Els lectors de **Celobert** que ho vulgueu, podeu demanar que us fem arribar la revista en format pdf a info@celobert.cat

Celobert

Edició Costa Brava Sud
Noticiari i opinió de la vida quotidiana
Febrer 2023 | Núm. 207

Editor i director

Lluís Amat
639 082 976 | info@celobert.cat

Patrocinadors

Comptem amb el suport dels
anunciants d'aquesta edició

Disseny gràfic i maquetació

Maria Àngels Maresma

Col·laboradors

Aitor Roger, Bruna Solei, Jordi Borràs,
Guifré Ripoll, Marina Garcia Carbonell,
Maria Joancomartí, Jaume Planas,
Pol Ginesta, Olga Casado,
Maximià de Bonós i Alba Lupiañez

Convidats

Josep Borrell, Carles Couso,
Marcos Rellán, Cristina Clos
i Lluís Garcia Petit

Fotografies

M. Assumpció Comas, Tomàs Solà,
Jordi Triadó, Arxius Municipals
i Ajuntament de Blanes, Lloret i Tossa

Il·lustracions

Joan Antoni Poch, El Roto,
i Maria Àngels Maresma

Consell lingüístic

Anna Camps i Puig

www.celobert.cat

[@celobert.cat](https://twitter.com/celobert.cat)

Dipòsit legal

GI-1121-2003

Cap part d'aquesta publicació
pot ser reproduïda o difosa per
cap mitjà sense permís de l'editor

No tenim preu

DE L'EDITOR

Política, ètica i estètica

«La incidència del conservadorisme en la vida
política fa que alguns drets assolits no estiguin
del tot garantits»

Som en un any d'eleccions aquí i allà i per molt que en els darrers anys s'hagin fet avenços en determinats àmbits i que alguns col·lectius se n'hagin pogut beneficiar, **la incidència del conservadorisme en la vida política fa que alguns drets assolits no estiguin del tot garantits**. La seva pervivència està condicionada pels vaivens de les **aliances polítiques** que alguns partits necessiten fer per arribar al poder o bé per retenir-lo.

L'ambició de mantenir o conquerir les poltrones, converteix els principis en elements plenament mal·leables i, fins i tot, prescindibles. Els partits polítics són fàbriques d'obtenció de majories a partir d'una idea forta per fer-se amb el poder. A partir d'aquí, en aquest negoci hi ha matèria que és intercanviable. Alguns principis no importen, importa el Big Data i comprovar si a través d'aquest prisma el que s'estigui disposat a fer passa —o no— una factura elevada en clau de vots.

A tall d'exemple, no és que el PP s'hagi convertit en un partit convençut a favor dels **drets de la comunitat LGBTI** però, si en determinat moment els estats d'opinió s'han decantat molt favorablement cap aquest col·lectiu, els conservadors hauran vist la possibilitat de no perdre-hi res si pujaven a aquest carro. Per estètica, fins i tot els partits conservadors **han hagut d'acabar cedint en qüestions semblants**. Però de la mateixa manera que han cedit per aquesta banda, ho podrien fer en qualsevol moment per la banda contrària. Hi ha, per tant, col·lectius majoritaris que tenen drets afermats i que ningú qüestionarà, però en canvi n'hi ha d'altres, i també formacions polítiques de les que es fan i es desfan, que tindran sempre l'espasa de Dàmocles al damunt.

Els partits polítics i les formacions efímeres a l'alça a cada convocatòria, entregats tots al màrqueting, han convertit els electors en un mercat que es disputen a partir d'estratègies, tècniques i tàctiques. Fora de les idees que els reporten un gruix importants d'electors, per exemple **les disputes territorials com pot ser la unitat d'Espanya, les qüestions que tinguin a veure amb els drets de col·lectius minoritaris són totalment secundàries**. El context global actual de crisi econòmica i el descontentament social que se'n deriva dona ales als discursos que prometen solucions fàcils i que els partits més extremistes verbalitzen. **L'extrema dreta té**, en aquest sentit, la capacitat de capitalitzar el malestar de les classes més desafavorides i això pot fer en paral·lel afeblir encara més la situació dels col·lectius més vulnerables. **Els més pobres finalment poden lliurar les claus al poder per atacar els més febles.** ■

Celobert, crear bellesa i dir la veritat

Antoni Poch

Al darrer Celobert parlàvem de les complexes relacions entre política i cultura, i de com els tempos no eren un assumpte menor en aquesta equació tan complexa. La mirada alta i la perspectiva del mig i llarg termini eren, vam dir, molt desitjables. En aquesta ocasió ens agradaria explorar mirant pel retrovisor, i posant l'accent en l'acció creadora de la cultura, un fet del qual la política se'n beneficia a posteriori. Com sempre, anem a pams.

A risc de que algun polític que en sàpiga una mica ens pugui desmentir, establirem el següent joc entre els conceptes de política i cultura. La política és la gestió de la polis, de la ciutat, la comunitat. I la polis, etimològicament, també té a veure amb la diversitat i la varietat (serveixi com a exemple l'expressió 'poli-amor', tan moderna). El que uneix la comunitat, la polis, és un conjunt de trets co-muns (el filòsof Roberto Abbagnano té una sèrie de llibres interessantíssims sobre aquest tema). És a dir, trets compartits, entre els quals un sistema de creences que informen des de les normes de conducta social fins a l'ordenament jurídic. Estirant el xiclet genealògic, podem lligar el concepte de 'creença' amb el de 'culte', i a través d'aquesta connexió que esperem que el lector admeti, al de cultura. En altres paraules, la cultura és subjacent a la polis i a la política. Una comunitat es defineix per compartir unes creences, uns 'cultes', una cultura. Darrerament d'això també se'n diu 'grup minoritari identificat'.

La cultura té el poder creador i performador sobre l'objecte de la política, però no oblidem que qui exerceix el poder, qui gestiona els recursos (de tot tipus), és la política. I més concretament, els polítics. Els

escriptors, pintors, escultors i filòsofs són els encarregats de donar forma a allò que els polítics gestionen. I aquí tornem a les corbes, perquè si bé una part important de la política es basa en conservar l'*status quo*, també és veritat que als creadors sovint els agrada i els interessa buscar els límits conceptuals de qualsevol cosa i posar en dubte el que sigui que es dona per suposat. I venen més corbes, perquè ja es veu que una cosa i l'altra requereixen d'una cintura que poques vegades ha brillat amb llum pròpia. Pensem en els titellaires condemnats a Madrid, en les fotografies pixelades dels líders independentistes o l'exili de Valtonic. També en l'art qualificat de 'degenerat' pels règims totalitaris del S. XX, per no anar més enrere i involucrar altres esferes de poder (eclesiàstic, per exemple). Per tant, ja tenim l'escena muntada: un grup de gent amb idees però sense poder que construeix i deconstrueix contínuament les bases d'una societat, i un altre grup de gent que gestiona aquesta mateixa societat intentant que no se'ls en vagi en orris durant el seu mandat i mirant de quedar bé amb un món cultural que, "ben portat", pot ser també una font de rèdits polítics tal com vam dir a l'anterior article.

Aquestes ratlles no pretenen fer palesa una relació insana o esbiaixada. Al contrari, simplement establir quina relació hi ha entre aquests dos col·lectius de persones. La idea de fons és entendre quina relació hi ha entre aquestes dues activitats nobles (sense ironies) que són la creació cultural (social) i la política. I amb aquestes idees clares, poder avançar en el judici sobre com s'ha de gestionar una política cultural i com s'ha de crear una cultura política.

D'això, en continuarem parlant. ■

Pol Ginesta
Redacció

AMBL
144 pàgines
PVP 10 €

25 anys de la revista Blanda de l'Arxiu

Enguany, a la reflexió que sempre acompanya el sumari de la revista Blanda - la publicació anual de l'Arxiu Municipal de Blanes - hi podem llegir un text de Joan Boadas, triat en reconeixement a l'arxiver gironí després de més de 30 anys de servei. Diu Boadas que **“ens interessa molt preservar el nostre present; i per això estem tan atents a la documentació que es produeix avui dia, perquè és el passat del nostre futur”**. Per això, li agrada dir que **“els arxius no són un regal dels nostres pares, sinó un préstec als nostres fills.”** I és que la tasca que realitzen els arxius de recollir, conservar i difondre la documentació també es fa en el procés inicial de creació d'un document, per controlar tot el seu cicle vital i decidir si allò s'ha d'eliminar o conservar. Tot això permet que els futurs investigadors - també els propers autors de les recerques que es publicaran a la Blanda - disposin d'una valuosa informació per estudiar amplis aspectes de la societat blanenca.

Si ara s'ha presentat el número 25 de Blanda és perquè fou una mica abans de les festes de Nadal d'ara fa 25 anys que des de l'Arxiu Municipal es varen plantejar editar una revista. L'arxiver municipal, Toni Reyes, explica que aquesta decisió anava acompanyada “d'una certa por però també amb determinació, perquè venia a completar una progressió ascendent pel que feia a l'activitat del servei. Havíem aconseguit unes noves instal·lacions al carrer Unió, comptàvem amb una persona de suport administratiu i amb un parell d'objectors 'de suport'. La organització de la documentació avançava, ja havíem ingressat alguns fons documentals blanencs privats i, com es feia en altres arxius de referència, començava a tocar fer divulgació a partir de la documentació i fomentar la recerca local.” Com també apunta Reyes, “amb el nom de

la revista no hi vàrem jugar gaire. Va quedar el que havia de quedar: Blanda. És a dir, el nom llatinitzat d'origen preromà i arrel indoeuropea del que deriva Blanes. Amb aquest nom propi reivindicàvem l'estima per un territori, per velles publicacions i autors, però també pel patrimoni antic.

I què podrem llegir els lectors en aquest número 25 que s'ha presentat a la sala de Plens de l'Ajuntament el passat 28 de gener? La primera recerca la que signa Joan Garcia, qui ha fet un exhaustiu estudi dels atacs aeris que va patir Blanes durant la Guerra Civil i que ens descobreix que van ser molts més dels que fins ara coneixíem. El músic i compositor Josep Maria Guinart repassa els vincles de la nostra ciutat amb la música tot recordant les emblemàtiques *Trobades de Músics de Cobla blanencs*. Per la seva banda, el tècnic de l'Arxiu Municipal, Aitor Roger, ens apropa a la figura del prestigiós metge de finals del segle XIX Joaquim Albareda i explica detalls curiosos d'alguna de les famílies d'americanos blanencs que s'hi van relacionar, com els Massó o els Ferrer “Savoia”. Una altra de les signatures habituals del *Blanda*, Maria Àngela Sagrera, ens dóna a conèixer els oficis blanencs més representatius del segle XVII. I, finalment, un altre habitual col·laborador de la revista, Pep Vila, tanca l'apartat de la revista dedicat a les Recerques amb un episodi de sequera que va haver a Blanes el 1752 i la intercessió que se li va fer des de la població a la Mare de Déu del Vilar. Per completar el contingut de Blanda hi ha les Notícies i els Breus d'allò més destacat que s'ha fet a l'Arxiu durant el darrer any, així com una relació de les Donacions rebudes, l'apartat de Bibliografia Blanenca. I per celebrar aquests 25 anys inclou un especial amb un Recull d'imatges del Fons Reynaldos Roca i del Fons Maria del Vilar Puig Llorens, fotografies del seu pas per l'Agrupament Escolta Pinya de Rosa. ■

Efectes del bombardeig aeri a la fàbrica SAFA de l'any 1938.
Arxiu Històric de Girona/
Govern Civil, 2754/33

Laia Pérez: una nena blanenca al musical «Pares normals»

Laia Pérez

La blanenca Laia Pérez, de 10 anys, participa al musical “Pares normals” que s’està representant al Teatre Poliorama de Barcelona. És una obra del grup “Els Amics de les Arts” i del dramaturg Marc Artigau, dirigida per Sergi Belbel, amb la coreografia de Marta Tomasa i produïda per Minoria Absoluta. Entre el repartiment hi ha actors i actrius com Enric Cambray, Júlia Bonjoch, Annabel Totusaus o Albert Pérez, entre d’altres.

“Pares normals” és la història de l’Aran, un noi que treballa en un bufet d’advocats de Chicago que torna a Barcelona per anunciar que es casa; quan arriba, els seus estan celebrant l’aniversari del “Moixiganga”, el karaoke que van muntar fa 25 anys. Però un accident absurd capgira la història i l’Aran comença un viatge per la seva vida on, a banda de conèixer realment qui són els seus pares, fa que es replantegi moltes coses.

La Laia interpreta (juntament amb tres nenes més —l’Emma, l’Ona i la Rafaela—, que es van alternant) un paper “sorpresa” que captiva l’audiència. El musical és un cant a la vida i a les relacions entre pares i fills, que toca la fibra, amb tocs d’humor i molt emotiu.

La Laia Pérez s’està formant musicalment a l’Escola de Música - Banda i Cobla del Col·legi Santa Maria de Blanes i també fa classes de cant amb la Noèlia Mora i amb el músic Salva Racero.

“Pares normals” ha penjat el cartell d’entrades exhaurides en diverses ocasions i el públic l’ha ovacionat en cada funció, a banda de rebre molt bones crítiques. El musical es pot veure al Teatre Poliorama de Barcelona fins al 26 de febrer: no us el podeu perdre! ■

Corregir i augmentar: això és la cultura. Joan Fuster

C. Mont-Ferrant, 2, Local baixos - BLANES (Girona)
T. 606 16 98 53 - 620 59 59 68
anhel@centrestudisanel.cat - www.centrestudisanel.cat
Dilluns - divendres de 10 a 12h i de 17 a 20h

CLASSES DE REFORÇ I REPÀS
Infantil,
Primària,
Secundària i
Batxillerat

ANGLÈS PER A NENS, JOVES I ADULTS
Cursos Speaking
Cursos per a empreses
Traduccions
FRANCÈS

EXPERTS EN EXÀMENS CAMBRIDGE
A2 KET / B1 PET
B2 FIRST
C1 ADVANCED
C2 PROFICIENCY
IELTS & TOEFL

El Govern repara la coberta de la llotja de peix i urbanitza el moll de ribera al port de Blanes, amb una inversió d'1,6 M EUR

La rehabilitació de la coberta de la llotja de peix ha d'assegurar la funcionalitat de l'estructura i la seva impermeabilització per millorar les condicions de treball dels pescadors i els compradors

La urbanització es fa entorn de la llotja vella i a l'esplanada central del port, amb l'objectiu de millorar l'accessibilitat d'usuaris i dels vianants i fer més permeable el port amb la ciutat

Obres a la coberta de la llotja del port de Blanes

L'empresa pública Ports de la Generalitat està duent a terme dues actuacions al port de Blanes, per donar millor servei al sector pesquer i impulsar la mobilitat i la integració del port amb la ciutat, obrint més la zona de ribera a la ciutadania. Les dues obres es preveuen finalitzar a finals de juny i suposen una inversió d'1,6 milions.

REPARACIÓ DE LA COBERTA DE LA LLOTJA

L'actuació que s'està duent a terme ha d'assegurar la funcionalitat estructural de la coberta i la seva estanquitat per millorar les condicions de treball del sector pesquer i donar-los més qualitat de servei. Aquesta obra té un import aproximat de 700.000 euros. La meitat dels quals es finança en el marc del Programa Operatiu d'intervenció comunitària del Fons Europeu Marítim i de la Pesca (FEMP).

De fet, les obres s'han fet coincidint amb les dues vedes d'encerclament, primer, i arrossegament, ara, per minimitzar l'afecció en l'operativa i compatibilitzar les obres amb l'activitat pesquera.

Les obres han començat amb el desmuntatge d'elements de la coberta que no tenien funcionalitat, de cara a aprofitar la coberta interior per a la instal·lació de plaques fotovoltaïques. Després, la coberta s'impermeabilitzarà per eliminar filtracions d'aigua perquè tant l'estructura metàl·lica i les bigues de fusta com els béns que alberga aquesta nau no pateixin afectacions quan plou. A més, l'estructura metàl·lica rebrà un tractament per eliminar la seva corrosió a causa de la seva exposició a l'ambient marí. Així mateix, les parts de les bigues afectades per la humitat també se substituiran.

URBANITZACIÓ DE LA ZONA DE RIBERA

Les obres consistiran en la reordenació de l'espai amb ampliació de voreres, enjardinament, pavimentació, col·locació de mobiliari urbà i nova senyalització. Amb aquesta urbanització es volen definir nous vials per a la circulació de vehicles i nous itineraris per a vianants, millorant la mobilitat i integrant millor el port i el teixit urbà. L'actuació compta amb una inversió aproximada de 870.000 €.

Urbanització de la zona de ribera

El projecte preveu donar a aquesta zona del port un apunt de vista més paisatgístic per a l'ús de la ciutadania amb noves zones d'ombra i espais enjardinats. Així, es crearà una gran àrea de jocs infantils entorn de la llotja vella per donar major ús social a la part central de l'esplanada del port.

Les obres s'han iniciat amb els enderroc i l'adaptació dels elements existents com paviments i vorades. El projecte continuarà amb la nova pavimentació i noves rasants i noves voreres. S'han de modificar els vials i els circuits actuals, crear-ne de nous, posant l'accent amb els circuits per als vianants i millorar la mobilitat al port rodada i a peu.

Cristòfol Jordà, nou president de la Fundació Carl Faust

Pren el relleu a Jordi Xena, qui va ser president durant sis anys de l'entitat propietària i gestora del Jardí Botànic Marimurtra

En la darrera reunió ordinària del patronat de la Fundació Carl Faust, els seus membres van votar per unanimitat a Cristòfol Jordà com a nou president de l'entitat, prenent així el relleu a Jordi Xena i Ballada, que havia exercit el càrrec des del 2018.

Cristòfol Jordà i Sanuy (Les Planes de Vallvidrera, 1958) ha treballat activament amb l'activitat des del 2017 formant part de la Comissió de Recerca i Divulgació Científica i presidint la Comissió de Planificació Estratègica. De formació és enginyer tècnic agrícola (UPC) en l'especialitat d'hortofruticultura i jardineria, com a professional ha combinat l'activitat al sector privat amb l'exercici de diferents càrrecs a l'administració pública.

Jordi Xena i Ballada, Sant Celoni l'11 de setembre del 1943, va ocupar la presidència de la Fundació Carl Faust durant sis anys, des del 2018 fins a l'actualitat. En deixar el càrrec de president, els membres del patronat van agrair-li la feina i dedicació durant tots aquests anys, destacant els esforços

per dirigir l'entitat durant els complexos anys de la pandèmia i mantenir-ne la integritat tan a nivell econòmic com institucional.

A més del relleu a la presidència, el Patronat de la Fundació també va aprovar la incorporació de tres nous patrons: la Dra. Teresa Garnatje, la Sra. Jennifer Witty Che i el Sr. Rafel Ferrer. Amb aquests tres nous membres, el patronat arriba novament a la quantitat de membres estatutàriament prevista alhora que aprofundeix en dues línies importants per a l'entitat: el rejuveniment dels seus membres i la tendència a la representació paritària.

La Fundació Carl Faust va ser creada el 1951 pel creador del Jardí Botànic Marimurtra, Carl Faust, amb l'objectiu de donar continuïtat a la seva obra. Entre els seus objectius fundacionals hi figuren "...la protecció i el foment dels estudis de biologia mediterrània, especialment en botànica, [...] cercant la cooperació i les relacions internacionals en benefici, tot plegat, de la recerca i de la divulgació científiques. ■

Els milers de visitants que cada any visiten el Jardí Botànic Marimurtra de Blanes hi accedeixen pel pati de la que va ser la casa del seu fundador: Carl Faust (Hadamar, Alemanya 1874 – Blanes, 1952). Durant molts anys, la figura de Faust ha sigut força desconeguda per la gran majoria de la ciutadania, però d'uns anys ençà això està canviant gràcies a la feina de divulgació que es fa des de la Fundació privada que gestiona Marimurtra i que duu el nom del seu fundador.

«Faust visità Barcelona a finals del segle XIX per motius de negocis i s'establirà a Blanes, on va voler deixar el seu llegat per a la humanitat»

L'any 2006, Josep Maria Camarasa, al número 9 de la revista Blanda, ja va estudiar el paper de Faust "com a mecenes de la ciència catalana i en el seu paper rellevant en el sosteniment i en l'emergència, a Catalunya, d'alguns camps de recerca que, sense el seu suport, no haguessin pogut tenir la vigoria que van manifestar a casa nostra ja des dels anys més foscos de la dictadura franquista." Un altre estudi que cal conèixer per entendre qui era Faust, és el que es presentà el 2020 sota el títol *Marimurtra, la república dels biòlegs. Biografia de Carl Faust*. Obra d'Eduard Puigventós López és el primer gran treball que permet conèixer a fons la figura de Faust, a qui es defineix com un somiador, filantrop, empresari i amant de la ciència i les plantes. Faust visità Barcelona a finals del segle XIX per motius de negocis i s'establirà a Blanes, on va voler deixar el seu llegat per a la humanitat. Com explica Puigventós, va voler crear "un jardí botànic en un lloc de condicions òptimes perquè plantes que no creixien en altres llocs d'Europa ho poguessin fer. Va dedicar molts esforços perquè hi hagués una fundació i un patronat."

I encara una altra recomanació, una novetat del 2022 que es va presentar a la casa de Faust del jardí, el llibre titulat «De la mar de Blanes a l'oceà planetari» dels autors Maria Elvira i Josep Maria Camarasa, publicada a Edicions de Marimurtra

El llibre documenta els anys d'aprenentatge de Ramon Margalef a través de la seva correspondència amb Faust els anys 1943-1951. Un volum que posa de manifest "el paper rellevant de Faust en els difícils inicis de la carrera de qui havia de ser un savi de dimensió mundial." Tot i que Faust tenia dret a residir a la casa de Marimurtra, a la pràctica, quan era a Blanes, vivia a una habitació de la fonda de can Patacano, davant del passeig de Mar, on ara trobem l'escultura – una estàtua de bronze, obra d'Andreu Ginestet i inaugurada el 2007 – que recorda al fundador de Marimurtra. Sabem que morí l'abril de 1952, als 78 anys, a la casa del Jardí, després d'una llarga malaltia que el va obligar a fer llit el darrer any de la seva vida.

Al tombar el darrer revolt de la carretera que condueix fins a les cales de Blanes i que duu el nom de Passeig

«A partir de la dècada dels anys vint que tot aquest espai natural, on antigament hi predominaven les vinyes i les terres de conreu, es va anar transformant en el que seria el Marimurtra»

de Carles Faust, tot just quan abandonem el mirador amb una espectacular vista de Blanes i el seu port que es gaudeix des d'aquest punt elevat, ens meravella una altra visió: la de la casa de Carl Faust i el seu jardí, amb unes altes palmeres com a teló de fons. Fou a partir de la dècada dels anys vint que tot aquest espai natural, on antigament hi predominaven les vinyes i les terres de conreu, es va anar transformant en el que seria el Marimurtra. I no ens equivocarem quan afirmem que ens trobem davant d'una casa amb un dels jardins més bonics del món. El Jardí va rebre el 2019 136.649 visitants i segons un dels últims recomptes hi havia 3.071 espècies. La Fundació Carl Faust té un terreny d'11 hectàrees, 4,5 de les quals són visitables i la resta són de bosc autòcton. El Marimurtra és un Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN) i és un dels dos únics jardins botànics del país. L'altre és a Barcelona.

Cada any, és una manera de premiar el gran esforç que requereix la conservació d'un espai amb una extensió de 16 hectàrees, on s'hi poden trobar gran quantitat d'espècies endèmiques en perill d'extinció.

I com és aquesta casa? Tots els visitants, abans d'entrar al Jardí han de creuar el pati d'accés a la casa que es va fer construir Faust. Els habitatges que trobem a banda i banda d'aquest pati, on hi ha un plafó ceràmic i un bonic brollador d'aigua, es comuniquen a través d'un passadís cobert amb arcades. Ambdós edificis són una exquisida mostra de l'obra de l'arquitecte nascut a Mataró Josep Goday i Casals (1882-1936), qui va ser Arquitecte Municipal de Barcelona i cap d'arquitectes de la Comissió de Cultura de l'Ajuntament barceloní, des d'on encapçalà el projecte de construcció d'una desena de complexos escolars. Goday té més obra construïda a Blanes, potser la més coneguda és la

Carl Faust i una senyora a la casa

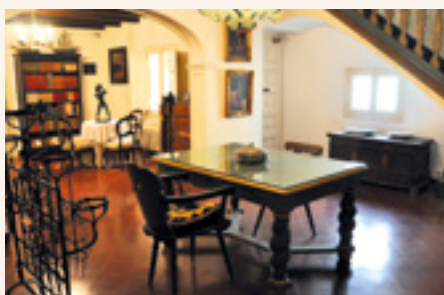

Amb el suport de Ceigrup Blanes. Si voleu veure més immobles singulars, visiteu www.ceigrupblanes.com

i Ceigrup
Blanes

Anselm Clavé 5, baixos - 17300 BLANES (G)
Tel. 972 35 80 70 - realestate@ceigrupblanes.com

Advocats
Assessoria
Serveis immobiliaris

Interiors i exterior Casa Carl Faust.

casa que va fer l'any 1930 pel mestre d'obres Burcet, situada al carrer de l'Or i que durant uns anys ocupà la desapareguda fundació que portava el nom del genial pintor surrealista afincat a Blanes Àngel Planells. Faust no tenia família, però precisament els Burcet van ser una de les seves amistats blanques més fermes. Recordo una de les exposicions que la Fundació Planells va dedicar precisament a Faust, on es podia conèixer el procés de realització de l'estàtua de Faust realitzada per Ginestet. El dia que la vaig visitar m'acompanyava el pintor Rafael Bataller, amic de Planells i de Faust, que m'explicava que coincidia sovint amb ell, amb qui compartia uns amens viatges en tren fins a Barcelona els anys d'estudiant de Bataller. Goday també fou l'encarregat de dissenyar el conegut temple en memòria de Linné, que ha esdevingut un dels racons més fotografiats del Marimurtra i des d'on s'observa una espectacular vista de la cala sa Forcanera i de les finques de ca l'Amado i del Convent. La casa que Goday va dissenyar per a Faust respon a les característiques del Noucentisme: exaltació de les línies harmòniques, l'ordre, la rectitud de les formes i el classicisme. Un dels elements exteriors que més criden l'atenció de la seva façana són els esgrafiats, que envolten de manera simètrica les finestres i que representen elements florals i marins. Destaca per la seva comicitat el dibuix d'un

peix de grans dimensions que sembla mirar atentament a l'espectador enmig de les onades. També cal remarcar el treball del ferro forjat a les finestres i baranes, així com en una peça que es troba situada al costat de la porta d'entrada a l'habitatge i que servia per treure's el fang de les botes. La balconada, tot i la senzillesa d'elements i dels materials constructius emprats, esdevé un element molt orgànic i aconsegueix donar una forta personalitat a l'edifici. Altres elements decoratius com els plafons de mosaics o les espirals de pedra (que en certa mesura ens recorden els grans contraforts de les esglésies barroques romanes) són altres dels trets distintius de la casa. A l'interior el visitant descobreix el món particular de Faust: el gust exquisit alhora d'escollir el mobiliari del menjador i de la sala d'estar, la rica biblioteca personal i científica del seu despatx de treball, les peces de la llar de foc amagades sota l'aparença de plantes i flors fetes amb ferro o la col·lecció d'escultures i quadres.

El novembre de 2020 es va fer un Tast al Marimurtra amb la visita inèdita a la casa. Tant de bo que les portes de la casa del senyor Faust al Marimurtra s'obrin ben aviat als visitants, per descobrir la casa d'un home que va estimar aquest racó privilegiat de la Costa Brava i que ens va regalar un llegat extraordinari i d'amor per la natura. ■

Puc excusar-me i no participar d'una mesa electoral?

Alba Lupiañez
Politòloga

Ara que es comença a sentir el rum-rum de les futures eleccions municipals, des d'aquesta secció del Celobert no podem deixar de participar-hi. En les properes edicions parlarem de temes com el Consell Comarcal, les Diputacions i la Llei d'Hondt, però en aquesta primera columna plantejarem un dels temes que, per a molts ciutadans i ciutadanes, és un bon mal de cap: aquest cop, em cridaran per formar part d'una mesa electoral? Puc trobar alguna excusa per no haver-hi d'anar?

D'entrada, l'obligació de formar part d'una taula electoral és ineludible. Són pocs els escollits per complir amb aquesta alta responsabilitat, però encara són menys aquells qui, després de rebre el requeriment per participar-hi, poden al·legar un motiu prou justificable perquè la junta electoral de la zona l'eximeixi d'anar-hi.

Cada mesa està formada per tres persones: un president o presidenta i dos vocals. Per formar part de la mesa has de ser major de 18 anys i menor de 70 anys (aquí sí que hem allargat l'edat de jubilació!). Ara bé, els majors de 65 anys poden renunciar al càrrec si ho sol·liciten a la junta electoral. Com a fet destacable, la persona que ostentarà la presidència de la mesa ha de tenir el títol de batxillerat o el de formació professional de 2n grau. I tots tres membres han de saber llegir i escriure.

Després d'un sorteig públic organitzat per l'Ajuntament (on es determinen els 3 titulars i els 6 suplents), la persona designada rep una notificació i un manual d'instruccions i vinga, a participar de la gran festa de la democràcia!

No assistir a la crida per participar d'una mesa electoral, segons la Llei orgànica de règim electoral general, pot comportar pena de presó de 3 mesos a 1 any o multa de 6 a 24 mesos (dependrà de la capacitat econòmica de l'acusat). No obstant, la gran majoria de casos acaba amb un a multa de 1.500€ cap amunt (a Càceres una dona va rebre una sanció de 4.800€).

Cal apuntar que existeix excusa legal per no assistir a les meses electorals els membres de les juntes electorals, persones interventores i apoderades, militars en actiu, persones condemnades per sentència ferma a la

privació del dret de votar, persones malaltes o hospitalitzades i qualsevol altra persona que tingui una causa justificada i prou documentada (i que haurà de presentar en un termini de 7 dies naturals des de la citació). I quines poden ser aquests altres motius per al·legar davant la junta electoral? Doncs la lactància materna, haver de córrer una marató per la qual portes mesos preparant-te, o ser anarquista i no creure en el sistema electoral estatal.

En última instància, serà la junta electoral de zona qui decidirà si l'excusa presentada és prou vàlida o no per eximir a la persona escollida de l'assistència a la mesa. La junta electoral està formada per 5 professionals: 3 jutges o jutgesses del partit judicial de Santa Coloma de Farners i 2 persones llicenciades en dret, polítiques o sociologia residents a la comarca; tots assistits pel lletrat o lletrada de l'administració de justícia del jutjat degà de Santa Coloma de Farners. A vegades, aquestes justificacions no són filtrades per la junta electoral, sinó que dependrà del mateix president o presidenta com resoldre el problema. Per exemple, una mesa va sol·licitar l'assistència del suplent perquè una de les vocals no sabia llegir ni escriure amb lletres llatines. Va venir acompanyada de la seva filla menor d'edat, que es va oferir a acompanyar la seva mare durant tota la jornada. Però, finalment, la presidència va eximir-la de quedar-se a la mesa i va haver de venir el suplent.

Per tant, si teniu la fortuna de ser designats per participar en una mesa, no oblideu dues coses: sempre podeu intentar trobar alguna excusa perquè la junta electoral empatitzi amb els vostres motius per no anar-hi i, si és inevitable i us toca ser mesa, penseu que, al menys rebreu una retribució de 65€! ■

“Tots per Lloret és un projecte transversal, 100% lloretenc i preparat per governar”

El candidat a l'alcaldia pel 2023 presenta una proposta política “basada en l'experiència de govern i l'entrada d'aire nou”

TOTS PER LLORET

*L'actual primer tinent d'alcalde de Lloret de Mar, Albert Robert, presenta un nou projecte polític per aspirar a l'alcaldia a les eleccions del pròxim mes de maig. Amb una dilatada trajectòria política al darrere, Robert es presenta sota el nom **Tots per Lloret**, “una llista oberta, transversal i de dedicació exclusiva a la població”, assegura Robert, amb un equip divers i de grans capacitats, “amb una il·lusió i unes ganes incombustibles”, combinant persones amb experiència municipal -com ell mateix- i amb altres de noves. Properament, s'anunciarà l'acte de presentació de la candidatura completa.*

El lema de la campanya serà **Fets per Lloret, que juga amb el doble sentit de l'expressió. “Portem gairebé vuit anys de feina i fets per Lloret i enviem el missatge que la candidatura està dissenyada per continuar fent feina al municipi”**. El candidat posa especial èmfasi en el fet que **Tots per Lloret** és una candidatura “100% lloretenca, que només obeirà als interessos del conjunt d'habitants de Lloret de Mar”.

CONTINUAR AMB LA FEINA BEN FETA “L'experiència de govern és un dels punts forts de la nostra candidatura”, ha remarcat Robert, que assegura que “ens hi posarem ja des del primer moment, perquè hi ha projectes que no es poden fer esperar, com el nou mercat municipal, per al qual ja hem aconseguit el finançament necessari, com passa amb l'edifici SMART del nucli antic”.

“I començarem a aplicar des del minut zero el nostre compromís amb la mobilitat sostenible”, per introduir el projecte

d'unió de Lloret i Blanes amb un carril bici” “L'experiència també ens permetrà començar de seguida la tan necessària revisió del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM)”.

L'alcaldable de Lloret de Mar també ha detallat projectes a més llarg termini, com l'impuls de la llei dels APEUs, espais de promoció econòmica i col·laboració entre l'àmbit públic i el privat per millorar la competitivitat de les àrees econòmiques, el manteniment i la neteja de carrers, amb la millora constant de la via pública i el mobiliari urbà i completar la transformació turística de la vila i estendre el període turístic al calendari.

EL PERFIL DEL CANDIDAT

Albert Robert Ribot (Lloret de Mar, 1984), actual primer tinent d'alcalde de Lloret de Mar, porta vuit anys a l'equip de govern municipal i ha tingut responsabilitats a diverses regidories de l'ajuntament, fet que li dona un gran coneixement de l'administració municipal.

Enginyer tècnic d'informàtica i Màster de professorat de secundària, ha exercit com a professor associat de la UAB i ha format part del personal docent del col·legi Immaculada Concepció, de Lloret. Sempre ha viscut a Lloret de Mar i ha estat implicat en la vida del municipi, coordinant i fent de monitor de lleure als esplais parroquials i formant part de diversos clubs de rem, com l'Obreria de Santa Cristina i el Club Rem Pescadors. També va formar part de la companyia local *Sempre fem tard*. ■

S'inaugura la nova Escola d'Hostaleria de Lloret

Actualment compta amb 118 alumnes que realitzen els Cicles Formatius de Grau Mitjà de Cuina i Gastronomia i Serveis en Restauració i el Cicle Formatiu de Grau Superior de Gestió d'Allotjaments Turístics de l'Institut Ramon Coll i Rodés

L'alcalde de Lloret, Jaume Dulsat, juntament amb el director dels Serveis Territorials d'Educació de Girona, Adam Manyé i el regidor d'Educació, Albert Ferrández, van inaugurar l'Escola d'Hostaleria de Lloret. A l'acte hi van participar regidors i regidores, comunitat educativa i representants del sector turístic. Pel regidor d'Educació, Albert Ferrández **“feia temps que es buscava aquest moment, creiem en la formació i en l'especialització del sector”**. I en paraules del director del Serveis Territorials d'Educació de Girona, Adam Manyé, **“invertir en formació és el múscul més fort que es pot tenir”**.

Les instal·lacions es troben ubicades a l'establiment hotelier BPM i tenen una superfície de 1.000 m² amb capacitat per 200 alumnes. Actualment hi ha 118 estudiants que estan cursant els Cicles Formatius de Grau Mitjà de Cuina i Gastronomia i Serveis en Restauració i el Cicle Formatiu de Grau Superior de Gestió d'Allotjaments Turístics de l'Institut Ramon Coll i Rodés ja podran realitzar les pràctiques de cuina i restauració. Aquest equipament s'ha posat a disposició gràcies a un conveni de col·laboració entre l'Ajuntament de Lloret i l'hotel BPM i l'arrendament inicialment

serà pel curs 2022-2023 amb un import total de 81.675€ IVA inclòs. L'alcalde de Lloret, Jaume Dulsat, ha remarcat que **“hi ha tres agents que són prioritaris en aquest objectiu de capacitar i formar les noves generacions en professions al nostre sector turístic i són la comunitat educativa, el sector turístic i l'administració pública. I en aquest projecte d'avui i són tots implicats”**.

L'Ajuntament treballa des de fa anys per crear aquest pont entre el món acadèmic i el sector turístic a través de la creació de convenis que permetin la professionalització en diferents àmbits laborals del sector turístic. Aquest estiu es va renovar el conveni de col·laboració entre la Generalitat de Catalunya, mitjançant el Departament d'Ensenyament, l'Ajuntament de Lloret, el Gremi d'Hostaleria i l'Associació de Bars i Restaurants de Lloret per col·laborar a impartir els Cicles Formatius de Grau Mitjà de Cuina i Gastronomia i Serveis en Restauració i el Cicle Formatiu de Grau Superior de Gestió d'Allotjaments Turístics, de 2.000 hores cadascun, a l'Institut Ramon Coll i Rodés de Lloret de Mar, per al curs 2022/23. ■

Com més sap un, més li queda per saber. Karl Wilhelm

L'Ajuntament compra l'edifici que acollirà el futur Smart Center

L'Ajuntament ha adquirit l'immoble que es convertirà en el futur edifici **Smart Center**. L'edifici es troba al centre històric, al Carrer Capità Conill i Sala núm. 15 i s'ha comprat per 302.000 euros, una partida econòmica finançada pels fons europeus Next Generation.

El Lloret Smart Center es convertirà en el centre d'operacions que recollirà totes les dades que genera la ciutat, veïns i visitants, a través de sensors i altres dispositius, els processarà i permetrà convertir-los en informació que permeti la millora de les decisions en termes de gestió i eficiència.

Actualment Lloret ja disposa de diferents serveis tecnològics que aporten dades en àmbits com la seguretat, recollida de residus o turisme i l'objectiu en paraules de l'Albert Robert, regidor de Noves Tecnologies "és fer convergir totes aquestes dades i analitzar-les per posar-les al servei d'una millor gestió municipal". Albert Robert també ha explicat que "a més aquest edifici, ubicat al centre històric, ens permet crear un nou eix de dinamització econòmica i afavorir la revitalització de la zona".

Per altra banda, l'Oficina d'Informació a la Ciutadania (OIAC) ha publicat les dades d'atenció del 2022 que es situen en 28.130, un augment del 2'87 % respecte

el 2021. Els mesos de setembre, octubre i març, per aquest ordre, han estat els de més afluència d'aquest total un 61,16% corresponen a cites prèvies i el temps d'espera ha estat de dos minuts i mig.

En paraules del regidor de l'OIAC, Xavier Flores, "valorem positivament les dades però cal continuar treballant per facilitar l'accés als tràmits de forma digital. Amb la posada en funcionament del Lloret Smart Center s'obriran noves oportunitats per facilitar aquest accés a tràmits online". En aquesta línia a la planta baixa del Lloret Smart Center està previst crear una oficina de l'OIAC 360 on els usuaris disposin d'uns tòtems per a poder realitzar les gestions.

Lloret és el municipi de Catalunya que ha rebut més finançament dels fons europeus Next Generation. Són gairebé 7 milions d'euros que es destinaran a projectes que serviran per impulsar la transició ecològica i la transformació digital, que s'han dividit en cinc blocs.

El Next Generation és un projecte finançat a través del Mecanisme de Recuperació, Transformació i Resiliència. NextGenerationEU, instrument financer de la inversió C14.11 del Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència del Govern de l'Estat espanyol. ■

L'Ajuntament de Lloret presenta el Calendari Interreligiós

L'acte, que s'ha inclòs aquest any dins del calendari de propostes de la Capital de la Cultura Catalana 2023, vol ser una eina que pretén apropar a tots els veïns i veïnes la diversitat religiosa del municipi, reflectint la pluralitat de Lloret de Mar.

L'Ajuntament ha presentat el Calendari Interreligiós, una iniciativa de la Taula de Diàleg Interreligiós de Lloret, en la que participen representants de la Parròquia de Lloret, de l'Església Evangèlica Pentecostal de Filadèlfia, de l'Associació Cultural de la Índia, de la Comunitat islàmica Mesjid Abubacar, de la Comunitat islàmica Essouna, Comunitat Islàmica Jóvenes de Lloret, de l'Associació religiosa Shiri Guru Nanak Dev Ji Singh Sabha i l'Església Ortodoxa russa. Aquesta Taula dinamitza el Pla Local de Ciutadania de l'Ajuntament, gestionat per la Fundació Ser.gi, i que forma part dels projectes de Serveis Socials Especialitzats de la Secció de Benestar i Família.

Les tradicions religioses es regeixen per un calendari propi de festes, i aquest Calendari Interreligiós de Lloret recull les festivitats de diferents religions presents al nostre municipi; en concret de l'església catòlica, l'evangèlica i l'ortodoxa, de l'hinduisme, l'islam, el sikhisme i el judaisme.

La regidora de Benestar i Família, Arantxa Jiménez, explica que aquest recull, que es és la vuitè any que es presenta, "neix de

«Neix de l'interès de les persones participants a la Taula de Diàleg, per saber les festivitats de les altres tradicions, [...]»

l'interès de les persones participants a la Taula de Diàleg, per saber les festivitats de les altres tradicions, i d'aquesta manera reconèixer l'altre, felicitant-los en les principals celebracions al llarg de l'any".

L'acte ha comptat amb la benvinguda de la regidora de Benestar i Família, Arantxa Jiménez, i amb la intervenció del director de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Carles Armengol Siscares. Tot seguit s'ha llegit un poema en diferents idiomes de les confessions religioses que conviuen a Lloret i finalment, s'ha gaudit d'una actuació musical i de dansa. Ha tancat l'acte l'alcalde de Lloret, Jaume Dulsat, que ha remarcat que amb aquestes iniciatives "fem més ampli el coneixement de la diversitat de religions que conviuen al municipi i fomentem l'intercanvi d'experiències i la bona convivència entre les persones". ■

Fem que la religió sigui lliure i començarà una nova humanitat. Karl Wilhelm

ART a cel obert

FONT DE CANALETES, 1968

Rèplica de la Font de Canaletes de Barcelona, 1889
Pere Falqués i Urpí (St. Andreu de Palomar, 1850 - Barcelona, 1916)
Ferro colat

Al bell mig del Passeig Jacint Verdaguer hi trobem la Font de Canaletes que des de fa cinquanta-cinc anys apaivaga la set dels passejants. Es tracta d'una rèplica exacta de l'emblemàtica font de Barcelona que va ser inaugurada el 16 de juny de 1968 com a mostra de fraternitat entre les dues ciutats. L'artífex del model original va ser l'arquitecte municipal barceloní Pere Falqués que n'elaborà el disseny l'any 1889.

L'acte d'inauguració va ser molt lluït amb la presència de les autoritats, el tinent d'Alcalde de la ciutat comtal Lluís Asmarats i l'alcalde lloretenc Josep Maria Clua. A tall d'anècdota cal destacar que es va portar des de Barcelona, dins d'una àmfora, aigua de la font original per a batejar la rèplica lloretenca i les floristes de la Rambla ofrenaren amb flors dins de la parròquia de Sant Romà a la Mare de Déu de Loreto.

Des de mitjans del segle XX la font, sobretot en l'àmbit barceloní, ha esdevingut una de les icones més fotografiades, centre neuràlgic de la celebració de les victòries del Barça i punt de trobada per turistes i locals. Per això no es gens estrany que Barcelona ens correspongués amb una de les seves insígnies d'identitat. Era alhora una mostra d'agraïment a la donació d'un llorer que Lloret de Mar havia plantat a la l'emblemàtica Plaça Catalunya de la Ciutat Comtal el 12 de març de 1967.

Altres ciutats que tenen una rèplica de la Font de Canaletes: Calaf, Còrdova, Granada, L'Havana (Cuba), Buenos Aires (Argentina), Cartagena (Colòmbia), Montevideo (Uruguai), Santiago de Xile (Xile) i León (Mèxic). ■

OCEAN CATS

OCEAN CATS

OCEAN CATS

#MAUERYTHESEA

VICTÒRIA BLANENCA A LA TALISKER WHISKY ATLANTIC CHALLENGE

POL GINESTA * Redacció

La matinada del 13 de gener a les 00:11 hora local (05:30 UTC) l'equip català Ocean Cats, integrat per Joaquim Planells (Blanes), Martí Ramírez (Palamós), Sergi Franch (L'Escala) i Juanba Romero (Lorca) ha passat la línia de meta a Nelson's Dockyard, Antigua i Barbuda (Carib), després de recórrer a rem 3000 milles nàutiques (5000 km) convertint-se en el primer classificat de la competició anual de rem oceànic "TALISKER WHISKY ATLANTIC CHALLENGE", la prova de rem més dura del planeta.

Varen sortir de l'illa canària de La Gomera el passat 12 de desembre de 2022, i han passat 31 dies, 17 hores i 9 minuts en alta mar, sense assistència de cap mena, sense escales i amb l'única propulsió dels seus remos.

L'embarcació de rem oceànic amb la que han navegat, compta amb dues plaques solars, una dessalinitzadora automàtica i una de manual, i tota la instrumentació electrònica necessària per fer una navegació d'altura. Els vogadors remaven 12 hores diàries en torns de 2 hores, tant de dia com de nit, l'objectiu era que l'embarcació no s'aturés mai. La privació de son doncs i l'esgotament mental dels cicles de dues hores, han estat un dels reptes a superar.

Per dur a terme aquest repte, l'alimentació dels esportistes s'ha basat en menjar liofilitzat altament calòric i snacks de tota mena, a més no ha faltat algun petit plaer com el pernil ibèric; en total han consumit més d'un milió de calories.

D'esquerra a dreta:

Juanba Romero (Lorca), Joaquim Planells (Blanes),
Martí Ramírez (Palamós), Sergi Franch (L'Escala)

La primera setmana fou molt dura perquè totes les embarcacions varen sortir amb molta força, però els Ocean Cats varen aconseguir situar-se en el grup capdavanter, fins que el 21 de desembre durant la nit, un problema elèctric amb les bateries els va deixar a les fosques i sense pilot automàtic; tot i això no van perdre gaires milles i van mantenir la posició. Uns dies més endavant, durant el Nadal, varen haver d'afrontar un temporal amb onades de més de 8 metres i vents de 50 km/h, durant el qual un fort cop amb una onada va trencar l'orsa de l'embarcació.

Després de lluitar durant la primera meitat de la prova al grup capdavanter, quan van arribar a la meitat de l'Atlàntic, varen aprofitar fer fer-se un bany en les càlides aigües atlàntiques i rentar el casc de l'embarcació dels petits moluscos que s'hi havia anat adherint i que li restaven velocitat al bot, i van decidir fer cicles de tres remers (1 hora i 30 minuts amb dues persones remant i 30 minuts amb tres) per intentar trencar la competició, aconseguint-ho amb escreix fins al punt de treure més d'un dia d'avantatge al segon classificat, l'equip britànic This Way Up, que arribaria 30 hores més tard. Tancaria el podi l'equip compost per quatre germans (dues parelles de bessons) The Friendship. Aquesta victòria els erigeix com el primer equip estatal d'alçar el trofeu The MacAskill Trophy.

Els darrers deu dies varen ser els més difícils en l'aspecte mental, ja que els vogadors duïen més de 20 dies remant, anaven líders però encara els quedaven 1000 milles per arribar al Carib, i calia remar-les.

Al llarg del recorregut, han pogut observar diversos grups de dofins, una balena que els va acompanyar durant tota una tarda i fins i tot a l'última jornada, varen rebre l'envestida d'un tauró de més de 3 metres que per sort no va provocar cap dany irreparable a l'embarcació, permetent que l'equip tanqués l'aventura a dalt de tot del podi.

Arribats a port, després d'abraçar-se amb els familiars i amics presents entre llàgrimes d'alegria, van rebre un merescut banquet de menjar calent i beguda freda per part de l'organització, Atlantic Campaigns.

Aquesta victòria culmina el projecte Ocean Cats, que ha tingut per objectiu traslladar a la societat la problemàtica que pateixen els nostres mars i oceans per l'excés de productes d'origen plàstic. Per la consecució d'aquest fi divulgatiu, l'equip ha realitzat xerrades divulgatives en escoles i centres que treballen amb diversitat funcional, ha dut a participar d'un projecte científic liderat per la Universitat de Barcelona per realitzar mostres de microplàstics al Mediterrani i ha dut a terme reptes esportius "extremes", tant en travessies a rem de llarga distància com en aquesta regata internacional. ■

Guifré Ripoll
Feiner per la llengua

Ens tenim a nosaltres mateixos, a la nostra militància per no canviar de llengua al nostre país

Afirmar que el català està en “emergència lingüística” té, segurament, un punt catastròfic. Però les dades són, com a mínim, per estar preocupats i per passar a l'acció des de tots els àmbits. La nostra llengua presenta bones dades quant a la transmissió, però la seva situació és preocupant quant al seu ús social als mitjans i a les plataformes, als serveis públics o també a l'escola i la universitat. La globalització, el vigor del castellà -principal llengua de contacte-, un model econòmic on els serveis i el turisme tenen molt pes, i el context polític sense estat propi o propici no li són favorables. Els catalanoparlants tenim, però, algunes eines per sortir-nos-en. Vegem-ho.

Ens tenim a nosaltres mateixos, a la nostra militància per no canviar de llengua al nostre país, per triar, transmetre i exigir el català arreu i per fomentar-ne la producció i el consum cultural. I tenim administracions a les que hem de demanar la màxima implicació. Ho hem de fer amb les institucions europees, amb el govern d'un Estat que es nega a assumir de forma plena i coherent el seu plurilingüisme, amb els ajuntaments i també amb el Govern de la Generalitat. Tant al món local com a l'administració catalana hi ha hagut en els darrers anys una certa autocomplaença que ha relaxat les polítiques lingüístiques i que explica algunes de les xifres.

Per això cal actuar. Alcaldes que usen menys del que caldria el català a les seves xarxes o secretàries del govern que opten pel bilingüisme a l'hora de comunicar-se amb la ciutadania no són anècdotes i mereixerien més cura i exigència. El passat curs, la sentència del 25% en castellà amenaçava de carregar-se el model d'immersió, que cal posar al dia per assegurar-ne l'eficàcia però que té un balanç global positiu. Es va aprovar una llei per frenar-la que ara està pendent de revisió al TC, un òrgan que ara recuperarà la majoria progovernamental. Però mentre això no passa, continua aplicant-se en algunes aules el 25% de castellà a partir d'una interpretació retorçada per part del TSJC. La Justícia està clar que no serà precisament una aliada.

El Govern es va reunir a l'Institut d'Estudis Catalans i va posar damunt la taula cent mesures per dinamitzar la llengua. Algunes ja estan en marxa i altres són noves. L'executiu ha de desplegar tot el seu potencial per fer front a la situació. I això vol dir fer-ho de forma transversal. Aquest, de fet, és un dels objectius de la comissió tècnica de Política Lingüística que s'ha recuperat en aquest mandat des de la secretaria presidida en la conselleria de Cultura. **O bé les polítiques d'impuls i protecció del català abracen tots els departaments i els àmbits o no ens en sortirem.** ■

Oscar Dalmau
Bridge
144 pàgines
PVP 19,90 €

Manual d'adoctrinament de l'escola catalana

Oscar Dalmau

Aquest llibre és el manual definitiu per ajudar els mestres a adoctrinar l'alumnat de les escoles catalanes

L'autor ha manipulat sense escrúpols textos i dibuixos de llibres infantils —publicats fa més de cinquanta anys per l'editorial La Galera— amb l'objectiu d'ensinistrar les criatures i guiar-les en el noble art de servir la causa catalana.

Aquest llibre és el manual definitiu per ajudar els mestres a adoctrinar l'alumnat de les escoles catalanes.

Òscar Dalmau (Barcelona, 1974). De dilluns a divendres aconsegueix treure'ns un somriure mentre fem el cafè del migdia amb les seves imitacions a “La competència” de RAC1, un programa d'humor “basat en fets reals” guardonat amb el premi Ondas. I des de fa quatre anys ens ajuda a destrossar una mica menys el català en el paper de presentador d'“El gran dictat” de Televisió de Catalunya, Premi Nacional de comunicació. És un comunicador amb estrella. El reconeixereu per la seva dicció perfecta (és la veu en off de “Caçadors de bolets”), la seva indumentària impecable i les grans ulleres de pasta negra. I per la seva parella professional, l'Òscar Andreu, amb qui forma un tàndem còmic imbatible. ■

Carles Couso
Periodista

«S'ha complert el vot»

“Enmig de camps i de boscúries, de fred de vent i de perills”, diu la Cançó dels Pelegrins

“Tossa era abans, Tossa és encara i ho serà en cent generacions”, diu la Cançó dels Pelegrins. Tossa ha canviat, s'ha modernitzat, Tossa ha crescut, però Tossa continua celebrant aquesta jornada de generació en generació. I és precisament aquest fet, la persistència d'un vot que passa d'avis a nets, el que fa única la tradició del pelegrí. “Complim el vot fa cinc centúries i el compliran els nostres fills», es recorden els tossencs cada any.

Entre Nadal i Sant Esteve després de rebre l'encàrrec per part del mossèn, el síndic, que té les funcions de gestionar la part civil del vot, busca a l'afortunat i de forma discreta, sense aixecar sospites, li comunica la notícia a qui serà el Pare Pelegrí. “Estava reunit a la comissaria de Girona i des de secretària em van dir que m'havia vingut a veure un regidor de Tossa. En aquell moment vaig pensar que per fi havia arribat l'any”, explica el Pare Pelegrí d'enguany, Jordi Bragulat i Fidalgo.

Abans del dia de Sant Sebastià les famílies de Tossa es pregunten per la identitat del Pare Pelegrí. Durant els dies previs a la peregrinació la xafarderia es combina amb la religió. Nou dies abans de la diada se celebra una novena per retre homenatge al Sant que, segons la llegenda, va deslliurar a Tossa de la pesta negra.

El dia 20 al matí, diada de Sant Sebastià, quan el sol encara no es deixa veure, l'església de Tossa es va omplint per celebrar la Missa del Cantar. En aquest acte litúrgic es coneix la identitat del Pare Pelegrí. Els familiars i amics del protagonista s'emocionen i veuen que el somni del seu pare, fill, germà o amic, s'ha fet realitat.

Després de la missa matinal comença una petita processó de l'Església de Sant Vicenç fins a la Capella del Socors. Allà el síndic entrega al Pare Pelegrí el salconduit, el document que cal portar signat de Santa Coloma per certificar el compliment del vot, i el “durillo”, la moneda que servirà per pagar, de forma simbòlica, la missa de l'endemà al matí a Santa Coloma. Després d'aquest acte protocol·lari, un dels molts que es faran durant el pelegrinatge, el Pare Pelegrí s'atura a esmorzar a Can Cruz abans d'enfil cap a Terra Negra.

A Terra Negra, el Pare Pelegrí puja sobre la pedra, s'adreça als pelegrins, els demana respecte per la tradició i resa tres pare-nostres. Durant tot el pelegrinatge el fet religiós ressona amb força. El Pare Pelegrí i els més fidels resen el rosari durant el camí.

“Enmig de camps i de boscúries, de fred de vent i de perills”, diu la Cançó dels Pelegrins.

Aquest any els 929 pelegrins, dels quals 55 eren descalços han patit el fred de mitjans de gener, però no han hagut de combatre amb la pluja, la neu o el vent d'altres anys.

Enguany els pelegrins van arribar cap a mitja tarda a Santa Coloma de Farners. A la capital selvatana les autoritats polítiques i eclesiàstiques, els veïns i una orquestra, van rebre al Pare Pelegrí. Després de la rebuda i l'entrada a la capella de Sant Sebastià se signa el salconduit i els pelegrins descansen abans de tornar cap a Tossa l'endemà al matí.

La tornada cap a Tossa es fa en un ambient distès, es resa menys i tots els pelegrins tenen com a objectiu comú arribar al poble i començar la processó. Durant el camí es para a masies que ofereixen als fidels, des de fa molts anys, un petit refrigeri per agafar forces.

L'arribada a Tossa és el moment més emocionant del vot. A la capella del socors, enmig d'un silenci sepulcral, el síndic certifica el compliment del vot i els pelegrins, acompanyats dels que s'han quedat al poble, entonen la Cançó dels Pelegrins escrita pel poeta Manuel Vilà. Les llàgrimes s'imposen i les mirades de complicitat entre veïns creen un clima que combina sentiments pel vot renovat i records per qui ja no hi és. "Representar el vot del poble, que han complert tants i tants anys els meus avantpassats, és de les coses més grans que m'han passat a la vida", conclou Jordi Bragulat. ■

Llibreria Fleca *Fenals*

C. Pere Codina i Mont, 57 | Fenals - Lloret de Mar
Tel. Fax. 972 36 77 76 | papereria@pfenals.com

PREMSA - REVISTES - LLIBRES
CÒPIES I IMPRESSIONS des de USB
SERVEI DE CORREU ELECTRÒNIC
 ENQUADERNACIONS
MATERIAL ESCOLAR
 FLECA I PASTISSERIA

**OBERT
TOT
L'ANY**

**LOTERIA DE
CATALUNYA**

Martí Pujals encapçala la llista +Tossa a les properes eleccions municipals

Martí Pujals, va ser escollit cap de llista de Junts a Tossa de Mar en una assemblea d'afiliats i va ser presentat com a candidat en un acte, que va omplir la Casa Cultura de Tossa

Martí Pujals

Pujals pren així el relleu d'Imma Colom que ha estat la cap de llista en diferents candidatures des de 2011.

En un acte molt emotiu i personal, Pujals va repassar la seva vida a la població amb la intervenció d'amics i veïns amb qui ha compartit diferents vivències, i les claus de la seva candidatura, que es denominarà +Tossa. Va destacar que el seu model és Tossa, **“un model d'èxit”**. **“Només cal que no repetim els molts errors que s'han fet en el passat, com “lloretitzar” el poble amb grans hotels i esmenar d'una vegada els problemes que tothom té detectats des de fa temps: aparcament, consolidar una temporada de sis mesos i aconseguir que el nostre municipi tingui els visitants que la població es mereix, cosa que ara no passa”**

“La solució de Tossa passa per ser +Tossa, la versió més autèntica del poble turístic de fama mundial que és, però mantenint totalment l'esperit de poble petit de pescadors amb un paisatge i un entorn únics que ha estat l'essència del seu èxit” ha manifestat el candidat.

Pujals té 56 anys i dos fills. Ha treballat d'advocat a l'empresa privada i des de 2011 és directiu públic. Primer va ser coordinador de Medi Ambient de la Diputació de Girona i des de 2014 és gerent del Consell Comarcal de La Selva. De la seva època de gerència Pujals ha destacat l'augment de serveis i pressupost, que des de la seva entrada s'ha doblat, passant dels 20 als 50 milions d'euros, així com la implantació de mesures contra el frau, mesures que pensa aplicar a l'Ajuntament de Tossa. ■

Les veritats absolutes estan obsoletes. Celobert

Fisioteràpia i Estètica Avançada a Tossa de Mar

 Cos Esvelt Tossa 972340740

 cosesvelt.tossa www.cosesvelt.net

Mor Agustí Villaronga, l'aclamat director de «Pa negre» i «Incerta glòria»

Bruna Solei
Redacció

El cineasta mallorquí, de 69 anys, deixa un llegat inoblidable, íntim i punyent que el va fer estar molt a prop de l'Oscar

Agustí Villaronga

Director de pel·lícules àmpliament aclamades va rebre quatre premis Goya al llarg de la seva carrera, en la qual també va exercir de guionista, actor i documentalista. Nascut a Ciutat de Mallorca el 1953 a mort a Barcelona el prop passat gener víctima d'una llarga malaltia. El seu llegat cinematogràfic, és inesborrable.

El somni de tota la seva vida va ser de realitzador. La seva carrera va començar en el món de la interpretació, de la mà de la companyia de **Núria Espert** amb la qual va realitzar una gira per a representar **Erma**, de **Federico García Lorca**, en la dècada dels 70. Gràcies a aquesta obra, el mallorquí va entrar en contacte amb el cinema i es va ficar de ple en la direcció artística i la realització d'espots i alguns curts.

Aquests treballs li van permetre estalviar suficients diners per rodar el seu primer llargmetratge l'any 1986. **Tras el cristal**. El film va guanyar alguns reconeixements internacionals i li va permetre fer la seva segona pel·lícula, **El nen de la lluna** (1989),

una obra que va aconseguir fer-se un lloc al prestigiós **Festival de Canes** i algunes nominacions als **Goya**.

Villaronga va tornar a finals dels anys 90 al cinema de gènere amb 99.9 La freqüència del terror. Amb la seva següent cinta va seduir la crítica i es va colar a la secció oficial del Festival de Berlín. **El Mar** (2000) va consagrar el director mallorquí. Malgrat tot, la seva gran obra no va arribar fins a finals de la dècada. La fantàstica **Pa negre va triomfar als Goya, els Gaudí i els Forqué, i, sobretot, va enamorar el públic** i es va convertir en un tot un èxit de taquilla

Després de rodar el 2015 **El rei de l'Havana** i tornar a la Guerra Civil espanyola el 2017 amb **Incerta glòria**, el realitzador de Palma va dirigir l'any 2021 **El ventre del mar**, que va guanyar la Bisnaga d'Or al Festival de Màlaga. Aquesta va ser l'última pel·lícula del sempre intimista i punyent Villaronga, que serà recordat pel públic per la seva personal manera d'entendre la professió. **El món de la cultura plora la seva mort.** ■

Marcos Rellán
Químic

Des de la presentació del gasoducte H2Med, el bombardeig informatiu sobre l'hidrogen verd s'incrementa constantment amb notícies sobre nous projectes per a la construcció per tot arreu de centres de producció d'aquest combustible. Fins i tot Alemanya s'ha unit al projecte, i vol que el gasoducte s'allargui fins al seu territori, assegurant un mercat per a l'hidrogen verd produït a la península ibèrica. Tot i això, perquè tots aquests projectes, centrats en la producció i la distribució de l'hidrogen verd, tinguin futur és necessària una conversió en la demanda energètica europea cap a l'hidrogen verd. El transport i la indústria són considerats els dos grans pilars d'aquesta conversió.

Hi ha dues possibilitats per obtenir energia de l'hidrogen: cremar-lo per generar energia tèrmica o emmagatzemar-lo en piles que mitjançant un procés electroquímic generen electricitat. L'hidrogen és molt inflamable: té un poder de combustió més gran que el dels hidrocarburs i una molt baixa energia d'ignició, per la qual cosa està cridat a ser un substitut del gas natural a la indústria amb altes necessitats d'energia tèrmica. La combustió és una reacció química on molècules d'oxigen es recombinen amb les molècules d'un combustible alliberant calor. Els hidrocarburs (la fórmula química genèrica dels quals seria $C_xH_yO_z$) posseïen una gran quantitat d'àtoms de carboni, que en reaccionar amb l'oxigen (O_2) es recombinen formant CO_2 ; mentre que la combinació d'hidrogen (H_2) i oxigen només pot formar aigua, l'únic residu alliberat en el procés. Per tant, l'ús de l'hidrogen com a substitut del gas natural reduiria dràsticament l'emissió de gasos d'efecte hivernacle que es produeix a la indústria. Tot i que en principi també es podria utilitzar com a substitut del gas

natural domèstic, les dificultats tècniques (el cost de l'adaptació del sistema de distribució i els perills associats al seu alt poder de combustió i facilitat d'ignició) suggereixen que l'electrificació seria la via més eficient per eliminar les emissions de CO_2 a les llars.

Un vehicle impulsat per un motor de combustió on l'hidrogen substitueixi la gasolina és perfectament factible; només caldria fer algunes adaptacions als motors actuals i l'únic residu expulsat per aquests vehicles seria vapor d'aigua. Tot i que ja s'han presentat els primers prototips, aquests motors s'han mostrat molt ineficients. Una alternativa més prometedora són els vehicles de pila de combustible d'hidrogen. En essència són vehicles elèctrics, però en comptes d'obtenir l'energia de bateries que necessiten ser recarregades mitjançant una presa d'endoll, l'obtenen d'una pila de combustible d'hidrogen. Aquestes piles capten oxigen de l'aire i el combinen amb l'hidrogen donant lloc a una reacció química que genera l'electricitat, utilitzada per alimentar

La generació de electricitat in situ resol els dos grans problemes dels cotxes elèctrics endollables: la baixa autonomia i l'elevat temps de recàrrega; que en el cas dels vehicles de pila d'hidrogen són equiparables als vehicles de gasolina actuals.

el motor del vehicle, i vapor d'aigua, l'únic residu que s'expulsa pel tub d'escapament. La generació de electricitat in situ resol els dos grans problemes dels cotxes elèctrics endollables: la baixa autonomia i l'elevat temps de recàrrega; que en el cas dels vehicles de pila d'hidrogen són equiparables als vehicles de gasolina actuals. Aquesta tecnologia està altament desenvolupada: ja hi ha diversos automòbils al mercat i moltes ciutats, com Barcelona, ja tenen autobusos

propulsats per hidrogen a la seva flota; també diversos trens que usen aquesta tecnologia circulen per Europa. Tot i això, la baixa producció d'hidrogen verd i l'escassa xarxa de distribució i recàrrega actuals en limiten l'expansió. Un cas diferent és el transport aeri, on la gran quantitat d'energia necessària fa inviable l'ús de motors elèctrics, i tots els avenços es dirigeixen a la propulsió mitjançant motors de combustió d'hidrogen.

Per tant, l'hidrogen sembla un combustible ideal per substituir els combustibles fòssils: es pot distribuir a través de gasoductes i ser un substitut del gas natural a la indústria o es pot emmagatzemar en piles que generen l'electricitat que alimenta els vehicles elèctrics. En tots dos casos la generació de gasos amb efecte d'hivernacle és inexistent. D'aquesta manera, quan aconseguim una producció suficient d'hidrogen verd, podríem tancar un cicle d'energia completament net i sostenible. ■

Nat Mont

Cristina Clos

Naturalista, membre de Naturalistes del Montnegre i la Tordera

Eloi de San Martín

Naturalista, membre de Naturalistes del Montnegre i la Tordera

La Costa Brava Sud, i el nord-oest del Mediterrani en general, han estat aquest hivern, testimoni d'una arribada excepcional de gavots que ha cridat l'atenció als ornitòlegs. El gavot (*Alca torda*) és un ocell que cria preferentment en penyasegats de l'Atlàntic nord, a Islàndia, Escandinàvia o les illes britàniques. No és impossible de veure'n mar endins a casa nostra durant aquests mesos freds, ja que baixa a passar l'hivern en zones més càlides després de criar en les latituds més altes de l'Atlàntic Nord, però aquest any s'han observat molts més individus i més a prop de la costa del que seria habitual.

Com a referència, la mitjana del nombre d'observacions anuals a la comarca de la Selva segons ornitho.cat entre els anys 2012 i 2021 és de 2,3 exemplars. En canvi, l'any 2022 s'han registrat 63 albiraments en la nostra comarca i ja en comptem 11 no més durant el gener del present 2023.

Segons els experts de l'Institut Català d'Ornitologia els forts vents provocats per les tempestes atlàntiques del mes de novembre van ser els causants d'aquest augment. Aquestes condicions meteorològiques van reconduir molts gavots des de les seves zones d'alimentació usuals a l'Atlàntic cap al Mediterrani Occidental a través de l'Estret de Gibraltar.

La majoria dels exemplars van arribar a les nostres costes molt debilitats, probablement per la impossibilitat d'alimentar-se deguda a les borrasques de novembre. La falta d'alimentació i l'esgotament del llarg trajecte realitzat els va provocar una elevada mortalitat i que busquessin refugi més a prop de la costa del que seria comú per aquesta espècie. La necròpsia d'alguns individus recollits pel cos d'Agents Rurals va permetre establir com a causa de la mort una pèrdua de massa muscular irrecuperable i alhora va descartar malalties com la grip aviària com a causants d'aquesta excepcional mortalitat.

Aquesta arribada inusual de gavots ha causat preocupació entre els amants de la natura i els conservacionistes, ja que afecta una espècie prou amenaçada per altres causes. A principis del segle XX, la recol·lecció d'ous d'aquest ocell va provocar-ne un descens important de la població global i, tot i la reducció de la seva caça, encara pateix amenaces com la sobrepesca a les seves zones de cria a l'Atlàntic Nord que afecta la seva possibilitat de trobar aliment i produeix moltes morts per captures accidentals, la destrucció i sobrefreqüentació humana a les seves zones de cria, o una gran mortalitat per grip aviària durant els mesos de juny i setembre de 2022.

Per aquesta raó, es demana a la població que col·labori amb les autoritats i amb l'Institut català d'Ornitologia pel monitoratge i estudi d'aquest fenomen, així com sensibilitzar sobre la importància de preservar les zones costaneres i marítimes i les espècies que hi habiten. Aquesta col·laboració pot incloure informar sobre albiraments de gavots vius o morts mitjançant la plataforma de referència ornitho.cat i l'avís als Agents Rurals en cas de trobar exemplars morts o en mal estat.

En conclusió, l'arribada inusual de gavots a la Costa Brava Sud és un fenomen que ha causat preocupació entre els experts en

Gavot juvenil al Port de Blanes al desembre de 2022. Cristina Clos.

Detall de gavot adult al seu lloc de cria a Irlanda l'abril de 2022. Cristina Clos.

ornitologia i els conservacionistes, però alhora ens permet observar aquest ocell marí amb una facilitat excepcional en les nostres costes i és una oportunitat que no podem deixar passar per conscienciar de la difícil situació dels ocells marins a Catalunya.

Tot i que el gavot nia en altres latituds, hi ha moltes espècies d'ocells que nien en les nostres costes i necessiten espais tranquils

que cada cop són més escassos. La sobrefreqüentació de persones i animals domèstics ha reduït a la mínima expressió les platges, aiguamolls costaners i penya-segats on poden niar espècies d'ocells marins i de platja i, si no fem res per revertir aquesta situació, cada cop serà més difícil veure espècies com la gavina corsa, el xatrac bec llarg, el corb marí emplomallat i el corriol camanegre entre moltes altres. ■

El més important és saber una cosa i dir-la. Karl Wilhelm

Els Països Catalans

Passat, present... futur?

#2

Els orígens de Catalunya i la catalanitat

En aquest número descriurem els orígens de Catalunya i tractarem la qüestió sobre quan podem considerar que neix la nació catalana. Farem un breu repàs fins arribar al segle XIII i comentarem aspectes com l'origen del mot Catalunya i el gentilici català, així com la qüestió de la seva existència com a agent polític, com a estat i l'inici de la seva expansió.

El territori que comprèn els actuals Països Catalans ha estat habitat des de ben antic, ja que sobretot en la seva franja litoral ofereix terres fèrtils, un clima favorable i aigua per a que s'hi hagin establert diverses poblacions: la proximitat amb el mar també van afavorir els intercanvis comercials. Per tant, podem dir que promet condicions molt profitoses d'habitabilitat.

Diverses troballes demostren que ja hi vivien poblacions durant el Paleolític i en el Neolític. Durant l'època antiga ibers, fenicis i grecs hi van conèixer abans de la romanització i van deixar un substrat molt important. En el segle III a.C arran de la Segona Guerra Púnica queda incorporada a la República de Roma, dins la província de la Hispania Citerior, amb capitalitat a Tàrraco.

Quan l'Imperi Romà d'Occident viu la seva caiguda davant els pobles germànics (evidentment no va ser de cop), el 476 d.C van establir-s'hi els visigots, que van adoptar més o menys els costums i el dret romà i la religió cristiana, que s'havia imposat en l'època baiximperial. Les disputes internes fa que arribi l'Imperi Islàmic, que a la batalla de Guadalete (711) s'imposaran a Roderic i ràpidament dominaran quasi tota la Península Ibèrica, formant Al-Àndalus.

Som al Segle VIII. En molt pocs anys, els àrabs arraconaran els cristians al nord d'aquella. I aquí arribem a un punt molt important de la Història, que podem considerar que constitueix l'origen i s'inicia una línia de continuïtat fins a l'actualitat del que podem considerar la catalanitat: El Regne Franc derrota els musulmans a Poitiers l'any 732 en l'intent d'aquests d'expandir-se pel centre i el nord d'Europa.

La dinastia carolíngia, encapçalada per Carlemany, serà l'encarregada de portar a terme aquesta expansió del Cristianisme, que tenia com a objectiu restituir l'antic Imperi Romà d'Occident (el d'Orient o Imperi Bizantí resistirà fins el 1453, quan serà conquerit per l'Imperi Otomà).

Carlemany, per controlar aquest territori extens el dividirà en comtats, deixant un comte al capdavant de cadascun que el representarà i que un cop a l'any haurà d'anar a la cort a retre comptes de la situació. Per tenir una zona de seguretat que protegís el regne de les escomeses d'Al-Àndalus, creà la Marca Hispànica (territoris que conformaran el que coneixem com a Catalunya Vella, des dels Pirineus fins el riu Llobregat, aproximadament) L'Imperi Franc no trigarà en fragmentar-se i el feudalisme s'encarregarà que els reis perdin el control del poder. Això ho aprofitaran els comtes per a augmentar el seu poder i independitzar-se de facto del poder d'aquells.

Arribat aquest punt, hem de destacar dos aspectes importants: el primer és el sorgiment de les diferents llengües romàniques: el llatí vulgar (parlat) havia evolucionat de forma molt diferent segons la zona de l'antic Imperi. Així doncs, sorgiran nombroses llengües vernacles (català, occità, castellà, francès, italià, portuguès,...) D'altra banda, serà una època on hi haurà molta violència i l'única manera de defensar el territori serà a través del feudalisme.. El feudalisme és un sistema de vassallatge en el qual un noble a canvi d'un feu li jura fidelitat al senyor, que aconseguiran reunir grans exèrcits. És en aquesta època quan es construeixen nombrosos castells.

Etimològicament, el corònim de *Catalunya* i del gentilici *català* pot sorgir de *castlà* (persona que governa el castell). L'origen de la paraula, però, encara no està resolt en la seva totalitat i encara és objecte de debat. Una de les últimes interpretacions assegura que la paraula és d'origen celta, amb molta presència a Occitània, i que significa la terra dels millors guerrers.

Aviat, alguns comtats de la Catalunya Vella prendran preponderància i alguns comtes aniran estenent el seu domini i esdevindran senyors de diversos comtats. N'hi haurà que n'agruparan de diversos, com el de Barcelona, Girona i Osona.

Arribem a l'època de Guifré el Pilós, a qui es va considerar des d'antic com a Pare de la Pàtria amb qui s'associa de forma llegendària la creació de l'escut de les 4 barres, amb la sang que tacava els seus dits, ja moribund. Precisament, aquest ja era comte de Barcelona, Girona, Urgell i Cerdanya i els deixa en herència als seus fills, iniciant-se la dinastia del Casal de Barcelona, a finals del segle IX, que acabarà ostentant el poder en els comtats catalans.

No serà fins que Borrell II, l'any 988, decideix no renovar el jurament de fidelitat al rei de França, que els comtats catalans es poden considerar com a plenament independents.

Però com hem esmentat abans, el feudalisme provoca que els nobles guanyin poder i els reis intentaran mitjançant el vassallatge recuperar-lo. Ramon Berenguer I pactarà amb diversos nobles, entre ells altres comtes perquè reconeguin la seva preponderància, esdevenint el Casal de Barcelona com a cap del sistema feudal català.

Els comtes catalans miraran cap al Nord: Ramon Berenguer III es casarà amb Dolça de Provença i incorporarà diversos territoris. Més endavant, Ra-

mon Berenguer IV es casarà amb Peronella, filla de Ramir II d'Aragó, l'any 1137. Amb el seu fill, Alfons I el Cast, neix la corona d'Aragó.

Aquí hi ha un altre aspecte que cal comentar, car hi ha molta gent que aprofita per a desacreditar el fet que Catalunya hagi existit mai com a estat: el fet que mai hagi estat un regne o no hagi ostentat mai de forma jurídica el títol de regne. Però en època medieval els títols dels territoris, fossin regnes, comtats o marquesats, no eren rellevants, ja que les relacions eren sobretot interpersonals: ser rei o comte era exactament el mateix pel que fa a l'ús i l'ostentació del poder. En efecte, el nom fou Corona d'Aragó, però cal recordar que va ser aquest territori que es va quedar sense rei i va ser el comte català qui va ocupar aquest lloc.. A partir d'aquí el podem considerar com una unió de Corones amb un estatus d'igualtat, ja que el monarca tenia els títols de rei d'Aragó i comte de Barcelona, encara que nominalment s'anomenés, efectivament, Corona d'Aragó. Ambdós estats mantenien les seves diferències legislatives, institucionals, jurídiques, socials i lingüístiques. Per tant, de forma efectiva es pot considerar Catalunya com a subjecte polític, és a dir, com a estat. De fet, durant el segle XIII es generalitza l'ús de Catalunya per a diferenciar-la dels territoris aragonesos, tot i que el gentilici *català* ja està documentat a principis del segle XII. Durant el segle XI i amb l'esquinçament del Califat de Còrdova en els regnes de Taifes, els comtes-reis catalans aniran guanyant terreny al sud i incorporant territoris de la Catalunya Nova. Catalunya i Aragó, doncs, tindran interessos per a estendre's pel sud, però també pel nord.

Deixarem aquí la història per a l'entrega següent, en la que ens endinsarem en el segle XIII, una època en la que hi haurà l'expansió de Catalunya per la Mediterrània i el naixement dels Països Catalans, amb les figures dels reis Jaume I i Pere el Gran com els seus principals baluards. ■

Per què la sardana busca el reconeixement de la UNESCO

Lluís Garcia Petit

Director de l'Institut del Patrimoni Cultural Immaterial

Monument a la sardana, Blanes.
Foto: Aitor Roger

A primers de desembre passat vam saber que la UNESCO havia inscrit a la Llista Representativa del Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat el toc manual de campanes i també la tradició dels raiers, notícia que va ser acollida amb gran satisfacció pels col·lectius implicats. Algunes persones, però, no es van estar de recordar críticament que també “la baguette” havia seguit el mateix camí. I és que, certament, aquestes “declaracions” de la UNESCO generen divisió d’opinions. Però aclarim una mica les coses.

Contràriament a una idea molt generalitzada, la UNESCO no declara que una determinada tradició és patrimoni cultural immaterial de la humanitat, ni tan sols que és patrimoni cultural immaterial. La UNESCO aprova, a proposta dels estats, inscripcions en l’anomenada Llista Representativa del Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat, una llista que serveix per a sensibilitzar sobre la importància d’aquest tipus de patrimoni i la necessitat d’aplicar la convenció internacional en la qual s’emmarca la pròpia Llista.

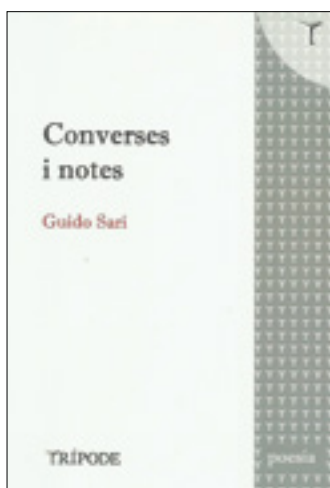
Tanmateix, la transmissió simplificada del missatge a través dels mitjans de comunicació, de vegades estimulada des d’instàncies governamentals o empresarials, ha contribuït a generar la idea que això del “patrimoni cultural immaterial” o del “patrimoni cultural immaterial de la humanitat” és una mena de segell de qualitat, una marca o un distintiu que aporta un valor afegit a determinats “productes”. Manifestament aquest no és el sentit de la Llista, però entre tots, malauradament, l’estem convertint en això.

Lògicament, aquesta percepció de la Llista fa que alguns sectors econòmics persegueixin la inscripció de determinats elements, encara que hagin de forçar el concepte de patrimoni cultural immaterial. Un exemple molt clar va ser la candidatura de la dieta mediterrània, promoguda per grans empreses del sector agroalimentari, però s’han donat altres casos en què els interessos econòmics o polítics han passat per davant dels criteris culturals. Això, indubtablement, va restant credibilitat a la Llista i de retruc a la Convenció per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial, però n’hi ha prou de fer un repàs als 678 elements inscrits per adonar-se que els casos qüestionables són una clara minoria.

Sigui com sigui, és lícit demanar-se, en aquest context, si la inscripció de la sardana a l’esmentada Llista seria beneficiosa. La Confederació Sardanista de Catalunya, que agrupa les federacions i organitzacions del sector sardanista, va arribar a la conclusió que sí, que aquesta candidatura podia ser un revulsiu per a la pràctica d’aquesta dan-

sa. Curiosament, tot i que cada any s'organitzen més de 2.000 ballades i més de 200 aplecs on participen desenes de milers de persones, molta gent pensa que la sardana és avui una dansa minoritària. Malgrat que al nostre país hi ha unes 120 cobles i que al llarg de la història s'ha compost més de 30.000 sardanes i se'n continuen component, molta gent pensa que la sardana és una dansa renyida amb la contemporaneïtat. És veritat que la sardana no té una presència mediàtica proporcional a aquestes xifres impressionants i és veritat que en el món de la sardana, com en molts altres àmbits de la cultura popular, hi ha un relleu generacional insuficient, però poques danses i manifestacions populars tenen tant de seguiment.

La sardana ja és patrimoni cultural immaterial de la humanitat i un símbol d'unió festiva, de cohesió i d'identitat, però la seva continuïtat passa per un major coneixement i reconeixement del seu valor i de la seva funció social. La inscripció a la Llista de la UNESCO serviria per a posar el focus, dins i fora del nostre país, sobre aquestes virtuts i sobre la indubtable vitalitat de la sardana. Per a aconseguir-ho, cal el suport més ampli possible de la societat catalana i especialment el compromís del nostre Govern en la defensa d'aquesta candidatura. Visiteu el web www.sardanaunesco.wordpress.com per a més informació. ■

Converses i notes
Guido Sari
Editorial Trípode
242 pàgines
PVP 15 €

POESIA

Converses i notes

És un llibre, [...] de maduresa tant en l'aspecte de les temàtiques tractades com en la manera com s'exposen [...]

El març de l'any 2022 l'editorial Trípode va publicar el llibre de poesies *Converses i notes* de l'autor alguerès Guido Sari. Sovint, quan es reivindica la literatura catalana, tothom recorda autors del Principat, del País Valencià, de les Illes i de Catalunya Nord. Tanmateix ben sovint queda decantada la poesia catalana produïda a l'Alguer, on contra vent i marea i després de sis-cents anys (encara) s'hi parla català. Antoni Canu, Rafael Caria, Francesc Manunta, Antonella Salvetti i Rafael Sari són distingits poetes algueresos. Entre ells, també cal comptar-hi Guido Sari, que ha estat un incansable activista cultural i promotor de la llengua catalana a l'Alguer. Sari ja havia publicat anteriorment tres reculls de poemes *Poemari mínim* (2013), *Els ocells màgics i altres poemes* (2015) i *Preludis, simfonies i impromptus* (2016).

El volum *Converses i notes* l'encapçala un pròleg que signa Emigdi Subirats en què fa un breu repàs de la tradició literària i lingüística algueresa des de finals del segle XIX. Subirats, a més, també hi analitza acurada-

Mar Nogués, filòloga lletraferida

ment la poètica de Sari. Després del pròleg en segueix una *Breu nota de l'autor* en què Sari exposa el congruïent del poemari, la inclusió de temes que fins aleshores per a l'autor havien de ser tractats en prosa bo i eixamplant el seu horitzó temàtic, perquè "la poesia pot ser un instrument per observar la realitat". Amb paraules de Sari, construeix el poemari amb un "desig de consistència ètica", entenent "ètica simplement com una recerca intransigent de la veritat". I és que Sari aborda amb gran preocupació els valors que el món globalitzat ha imposat: la uniformitat, la banalitat, la superficialitat i l'anivellament i l'empobriment cultural de la societat. En el poema "Si un cavall tingués les mans", hi tracta el "desig humà de transcendència", en els poemes "Existeix un indret", "Mirant un quadro del Perugino", "Deslligar la consciència", "Sense posar-hi esment" i "Trampa" hi apareix un tema que fins ara no havia tractat abans poèticament: la dissolució de les identitats. Sari escriu la seva poesia en vers lliure perquè tracta "de privilegiar l'aspecte reflexiu, o filosòfic, més que l'aspecte líric". Sari, per tant, emprà la poesia "com una eina per a aprofundir el pensament". És un llibre, que ens atreviríem a dir, de maduresa tant en l'aspecte de les temàtiques tractades com en la manera com s'exposen i s'argumenten en la *Breu nota de l'autor*. Cal dir que el poemari sencer ha estat traduït a l'italià per Guido Sari mateix i ha estat inclòs a l'edició que ressenyem. ■

Tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres. Joan Fuster

SÈRIES

El besa amb força i un punt de desesperació, com si aquella empenta punyent i desmesurada que hi aplica fos capaç d'evitar qualsevol dissortat entrebanc que els pogués allunyar. Amb aquell ímpetu que hi posa, segur que mai el perdrà, ni res ni ningú s'interposarà entre els dos. Seran des d'aquest moment, carn i ungla.

S'havien conegut en un bar concorregut on passaven una estona agradable amb gent d'allò més heterogènia, tots amants de la cervesa. Es reunien després de plegar de la feina. La feien petar. Bromejaven. Criticaven el mort i qui el vetlla. I quan l'índex d'alcohol en sang era prou elevat, esquitxaven petites confessions descarades mentre seguien prenent quintos i mitjanes sense posar el fre de mà. No tenien lligams que els fessin tornar a casa d'hora, ni els agradava gaire enclaustrar-se sols entre quatre parets. Aquella amistat etílica era el més semblant a tenir una família. Algú els va batejar com La confraria del suc de civada.

Ell titubejava a cada intervenció —insegur de mena— quan es sentia atrapat en un atzucac i la resta del grup no deixava de collonar-lo. Era atent. Educat. Enamoradís. Convidava a rondes. Es feia estimar encara que fos una

mica plom alhora d'anar rere les noies com un desvalgut pretendent. A la llarga, es sentien un xic incomodades. El més barrut del clan s'aprofitava de la seva bona fe però la resta, com si sentissin el crit de la sang, el protegien de les seves urpes i obligaven al cràpula a rascar-se la butxaca si es sentia assedegat.

Ella se'n desempallegava amb tacte i enginy quan es feia molt pesat i li estava molt a sobre. L'enviava a fer encàrrecs per tal de poder respirar un xic i no sentir aquell estaquirot aferrat a les seves espatlles com una paparra. Una treva. *Compra'm tabac i les revistes del cor per ma mare.* En el trajecte cap als establiments, anava repetint mentalment en veu alta el nom de les capçaleres que li havia demanat i la marca de cigarretes que fumava la dona, el seu nou objectiu fix, com una obsessió que ja era vox populi en aquell bar. No li volia fallar. Si l'errava, hauria de tornar enrere i passarien menys estona junts.

L'home li feia companyia en el pis les tardes on lliurava de la feina. Miraven alguna pel·lícula. Ella triava el títol. Ell no es queixava. Demanaven pizzes per sopar. Ell no havia tastat el *fast food* fins que va relacionar-s'hi. Vivía encara amb uns

pares octogenaris sense tallar el cordó umbilical d'aquella sobreprotecció desmesurada. Els ancians malparlaven i s'enfotien del menjar escombraries importat de diferents parts del món. No veien amb bons ulls que el seu esqueix s'atipés amb aquelles porqueries. L'home estudiava amb prudència el moment idoni per declarar-se. Els mascles de la colla l'animaven a donar el pas. El mal covat sense escrúpols l'aconsellava ser més directe i agosarat. *Quan no s'ho esperi, planta-li un petó als llavis per sorpresa.*

La dona s'havia separat del marit feia uns quants anys. Durant una temporada va festejar amb una companya de feina. Quan s'ho van deixar —se li feia una muntanya fer-ho públic— va engegar el seu periple vital en aquell bar on es congregava una gernació d'assidus *singles* per motius diferents.

Els horaris de l'home anaven al revés del món. Quan quasi tothom feia el segon son, ell es llevava per començar la jornada laboral. Conduïa un toro en una empresa de logística d'un polígon industrial. Dormia pels matins. A les tardes, quan la majoria de gent finalitzava els seus torns, s'enrolava a les reunions socials on s'empassava unes quantes canyes per anar fent gana pel sopar. Després de la sessió maratònica davant la barra, feia una lleu becaina abans d'engegar a trescar al vespre traslladant d'un lloc a un altre un munt de palets. L'ordre li agradava. Tenir-ho tot en solfa el calmava. La repetició li donava aquella seguretat que convertia el seu present en una bassa d'oli on res grinyolava ni tampoc hi havia possibilitats que l'atzar o l'imprevist ho trastoqués tot.

Una nit on li tocava festa segons el conveni laboral, va acompanyar-la al pis per passar la vetllada junts. El globus monumental que portaven després d'abandonar el bar no s'havia desinflat de camí a la llar. Van demanar menjar xinès. El vi escumós fred va fer la resta. No paraven de dir tonteries. Pel cap emboirat de l'home només transitava una idea: besar-la. Ella no s'ho havia plantejat mai. Només de pensar-hi, la situació l'enutjava. En tenia ganes. No era de gel. Passava per una sequera prolongada de mesos. No es sentia assetjada perquè ell era un bon jan, però la insistència, la tossuderia, passaven factura. Desgastaven. Tot i desitjar-ho, encesa com es sentia, no volia trencar-li el cor. El sabia sensible. Vulnerable. L'alcohol però, va desfermar-la. No es va saber contenir. La rebolcada pel terra va acabar en un clau gloriós. No se'n sabia avenir. La sorpresa va ser molt grata.

Li va confessar que no era verge. La destresa fàllica es va fer patent quan fornicaven. De tant en tant anava a una casa de barrets dels extraradis amb els companys del mateix torn. Allà es desfogava. Quan consumava l'acte amb una professional, es repetia per dins com si fos una cantarella que tocava memoritzar, que estava prohibit enamorar-se de cap meuca. Els amics coneixien bé de quin peu calçava. Qualsevol bagassa d'un *Night club* li podia prendre el pèl i enganyar-lo amb qualsevol falòrnia. *Estic embarassada*. Totes volien sortir d'aquell món. Arreglar els papers amb un casament ràpid.

La pregunta de *tu i jo què som?* va trigar pocs dies a aparèixer. Ella s'ho veia a venir. No havia improvisat cap sortida davant la qüestió que cuejava. Es va absentar amb excu-

ses de mal pagador de la cita diària en el bar on es trobaven. Quan va reparèixer intentava esquivar-lo i mirava de fer-li el buit. Desconeixia si hauria esbombat la notícia entre els membres de la seva cleca. Potser l'hauria assessorat com és degut aquell company de feina noble que sempre l'ajudava quan li anaven maldades. De bones a primeres li hauria d'haver ventat que *allò no ha passat, esborra-ho del cap*. Les trucades i els missatges ploïen torrencialment. Ella no contestava. Abans que no es muntés falses il·lusions hauria de deixar-li les coses clares. L'havia cagat. Ara tocava fer penitència. Els actes promoguts per la inconsciència, sempre resulten feixucs d'arrossegar.

L'home creia que les sessions de cinema els caps de setmana s'havien acabat. Anava errat. Després que ella li etzibés que *allò tan sols va ser una ficció producte del teu cap fantasiós* i que s'hauria de vacunar contra el mal d'amors repetint-se una vegada i una altra la mateixa sèrie de frases devastadores de l'estil *no hi ha res entre nosaltres, només som bons amics* i *allò mai va succeir*, van tornar a passar junts noves vetllades cinèfiles. Tocava memoritzar-ho com un pare nostre. Repetir-ho fins la sacietat.

L'home no podia concentrar-se en la pel·lícula. Perdia el fil. Seguia les ordres estrictes que li havia formulat i passava el rosari en veu baixa, declamant aquells salms expiatoris: *no hi ha res entre nosaltres, només som bons amics, allò mai va succeir*.

Quan la va enxampar flirtejant en el *seu bar* amb el gallet de la tropa, la mà d'ella estava acariciant l'entrecreix de l'enemic. En veure'l entrar, la dona va reaccionar amb agilitat, abandonant l'acció matussera que s'intuïa com un preliminar per escalfar motors. Va fugir esperitat d'aquell cau que ja mai més podria ser *el nostre bar*. El va perseguir pel carrer. L'home ignorava els seus crits. Es feia l'orni quan escoltava el seu nom. No en volia saber res. Quan el va atrapar al cap del carrer, intentà convèncer-lo que allò que havia presenciado no era el que semblava. Apologies sense fonaments. Els seus ulls no l'enganyaven. Ferit, li va engaltar: *Pretens que també ho repeteixi tres vegades i que per art de màgia s'esvaeixi del meu cap?*

No li contestava les trucades. No apareixia pel bar després de la topada fortuïta d'aquella tarda. Durant una temporada va deixar de freqüentar la colla. Va decidir comprar-se un pis amb els estalvis que havia apilonat amb els anys. Requeria un reducte de pau. Cada dia visitava els pares i dinava amb ells. Emancipar-se era una necessitat vital. Així s'aniria preparant per quan un dia aquell matrimoni que tant se l'estimava faltés.

Són quarts de set de la tarda. L'hora en que es trobaven per anar a fer el toc. Sona el timbre de la porta tres vegades. Silenci a l'interior. Una mà colpeja amb els artells la porta de fusta tres cops. La visita exterior sembla trasbalsada. Torna a intentar-ho amb el timbre de nou: *riiiiing, riiiiing, riiiiing...* A dins, els ulls closos, l'home ora unes súpliques demanant que se li concedeixi allò que més anhela: *Que sigui ella, que sigui ella, que sigui ella*, en intervals seriatos de tres abans de fer el pas valent i obrir. ■

Djuna Barnes
 Laia Malo (traducció)
 La Breu edicions
 190 pàgines
 PVP 19 €

El bosc de la nit

Bruna Solei

És un llibre icònic, un clàssic modernista i una de les primeres novel·les que va retratar explícitament l'homosexualitat

Djuna Barnes (Nova York, 1892-1982). Estudià art i destacà a l'escena cultural nova-iorquesa en publicar el recull d'articles *The Brooklyn Daily Eagle*. El 1921 es va traslladar a París per fer entrevistes als membres de la «generació perduda» de la qual va acabar formant part. Visqué vint anys a París, viatjant sovint a Londres i al nord d'Àfrica.

Passà la joventut envoltada de les principals figures del món artístic i literari de l'època, mentre escrivia per a *The New Yorker* i *Vanity Fair*. Publicà *The Book of Repulsive Women* (1915), *Ladies Almanack* (1928), *Ryder* (1928) el llibre de relats *A Night Among the Horses* (1929), reculls d'entrevistes, assaigs, diversos volums de poesia i l'obra teatral en vers *The Antiphon* (1958). Amb l'ajut de la seva amiga Peggy Guggenheim, el 1940 tornà a Greenwich Village, on visqué reclusa i entregada a la poesia fins a la seva mort el 1982. *El bosc de la nit* (1936) és una de les grans novel·les de la literatura del segle passat, admirada generació rere generació. *El bosc de la nit* narra les històries de la vida amorosa d'un grup d'expatriats nord-americans i europeus que oscil·len entre luxes i misèries al París, Viena i Nova York dels anys vint del segle passat. L'atraient Robin Vote fascina al seu pas i tres persones es

disputen el seu amor: el fals baró vienès Felix Volkbein, la jove Nora Flood i la histriònica Jenny Petherbridge. El doctor Matthew O'Connor, pobre i amant de la bohèmia, serà el conseller sentimental d'en Felix i la Nora, per mirar de captivar la Robin, que s'esmuny en el mar de la nit. Com a roman à clef, la novel·la presenta un retrat de Barnes ben velat en el personatge de Nora Flood, mentre que l'amant de Nora, Robin Vote, és una composició de Thelma Wood i la baronessa Elsa von Freytag-Loringhoven, Jenny Petherbridge és Henriette Alice McCrea-Metcalf, i Felix Volkbein deriva de Frederick Philip Grove.

El bosc de la nit és un llibre icònic, un clàssic modernista i una de les primeres novel·les que va retratar explícitament l'homosexualitat. Ha gaudit d'un èxit durador gràcies als seus grans dons i excentricitats, amb una prosa que llisca fent un retrat genuí i poètic de les passions humanes. També destaca pel seu estil de prosa gòtica intensa. La novel·la utilitza tècniques modernistes com la seva forma o narrativa inusuals i es pot considerar metaficció, i va ser elogiada per altres autors modernistes, inclòs TS Eliot, que va editar la novel·la i va ajudar a publicar-la. «Un dels grans llibres del segle XX» William S. Burroughs «El bosc de la nit és el seu propi món de creació, exòtic i estrany, i llegir-lo és com beure vi mentre una perla es dissol a poc a poc dins de la copa. N'has begut més del que comptaves, i anirà fent feina. D'ara endavant, una part de tu estarà emperlada» Jeanette Winterson. ■

LA FLAMA QUE MAI S'APAGA

Presentació del documental sobre el pelegrí de Tossa
 Dg. 05.03.23 | 18h | Cinema Montserrat | Entrades: C. Cultura de Tossa

Produccions el
GAMATZEM

LA MAR DE PROP!

KIKU Paelleria Restaurant
Pg. Pau Casals, 42 Blanes Tel. 972 332 727

PALAU DE LA DOLÇOR
Pastisseria Onenich
Blanes
C. Jaume Ferrer, 2 - Tel. 972 33 03 80

GR GIRONÈS I RODÉS, S.L.
Socs. de J. Gironès, S.A. - Fundada el 1962
PARTNER KNX
Aigua · Gas · Electricitat · Climatització · Calefacció
Plaques solars · Domòtica · Manteniment industrial
Jaume I, 70 · 17300 Blanes · Tel. 972 330 660 · Fax: 972 351 820
info@gironesirodes.com

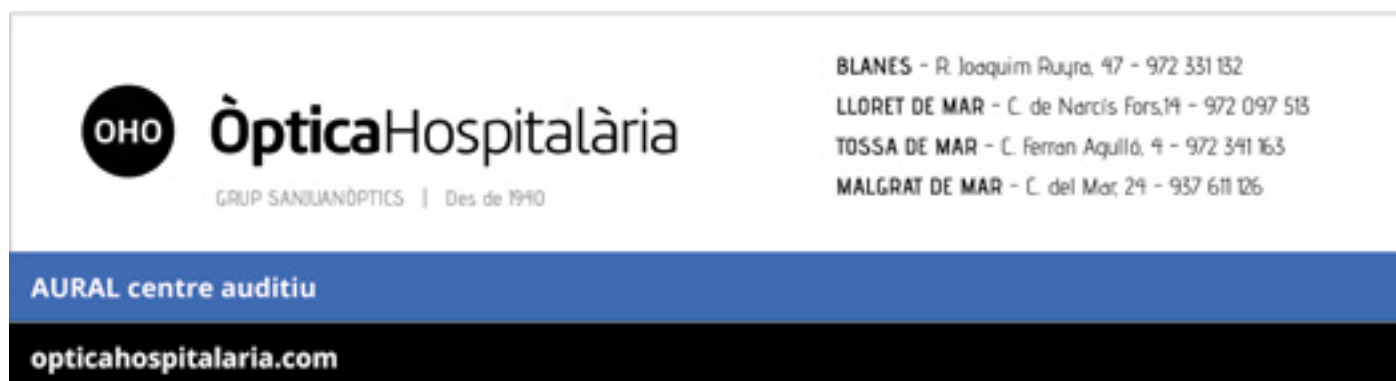
CLÍNICA DENTAL
Fernando L. Cepeda Valdez
ODONTÒLEG
Col·legiat núm. 1.202
Plaça d'Espanya, 5, 1r
17300 Blanes (Girona)
Hores convingudes: **Tel. 972 336 250**
Telèfon urgències: **629 854 637**
fcpsda2010@hotmail.com

Farmàcia Oms-Arias c.a.
C. Nou, 8 - Tel. 972 338 595
Blanes (Centre Vila)

institut oftalmològic FELIP
OFTALMOLOGIA GENERAL · REVISIÓ DE CARNETS DE CONDUIR, ARMES I NAVEGACIÓ CONCERT AMB LES PRINCIPALS MÚTUES
C. ANSELM CLAVÉ, 86
17300 BLANES · 972 35 04 77

OHO **Òptica Hospitalària**
GRUP SANJUANÒPTICS | Des de 1990
BLANES - R. Joaquim Ruyra, 47 - 972 331 132
LLORET DE MAR - C. de Narcís Fors, 14 - 972 097 518
TOSSA DE MAR - C. Ferran Aqulló, 4 - 972 341 163
MALGRAT DE MAR - C. del Mar, 24 - 937 611 126
AURAL centre auditiu
opticahospitalaria.com

Del 10 de febrer al 4 de març

CARNAVAL²⁰²³
COSTA BRAVA SUD
LLORET · BLANES · TOSSA

lloret.cat ◆ **blanes.cat** ◆ **tossademar.cat**